Єдина Країна
Единая Страна

Крила України

Друкований орган Міністерства оборони України

№ 35 (802)

31 серпня – 4 вересня 2015 року

www.krula.com.ua

e-mail:krula_ukr@i.ua

Передплатний індекс – 22242

На варті неба України!

Коли гармати мовчать – працюють ремонтники

4 стор.

“Все буде добре,
аби протез був якісним...”

6-7 стор.

Кадетське дитинство в добу лихоліття

10 стор.

Новий транспортник від “Антонова” виходить на міжнародний ринок

9 стор.

Півтисячі молодих “кожедубівців” присягнули Вітчизні

Понад 500 курсантів першого курсу Харківського університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба склали Військову присягу на вірність народу України.

На святі були присутні, крім командування та особового складу університету, представники міської влади та духовенства, а також батьки і рідні першокурсників.

– Цього року до нашого навчального закладу вступило 75 представниць слабкої статі, а це є рекордом за всю історію існування університету. Також на перший курс зараховано понад 130 військовослужбовців, які брали участь у проведенні АТО в Донецькій та Луганській областях. Серед них два чоловіки були нагороджені орденом “За мужність” III ступеня, – розповів виконуючий обов’язки начальника університету військовий льотчик 1-го класу генерал-майор Андрій Алімпієв.

Під час заходу присутні вшанували загиблих воїнів АТО хвилиною мовчання.

Наприкінці свята представник церкви благословив першокурсників на ратну службу та окропив їх освяченою водою.

Дмитро Чалий. м.Харків. Фото автора.

Гаряча лінія “Крила України” (0432) 59-60-48 65-22-048

Спрощено прийняття на держслужбу демобілізованих та учасників АТО, які отримали поранення

Дозволено спрощення процедури прийняття на державну службу демобілізованих та учасників АТО, які отримали поранення. Для цього внесено зміни до пункту 1 постанови Кабінету Міністрів України від 17 червня 1994 р. № 423 "Про деякі питання застосування статей 4, 15, 27 Закону України "Про державну службу".

Відповідну постанову Кабінету Міністрів було схвалено на засіданні Уряду 26 серпня 2015 року.

Документ розроблено на виконання пункту 36 Плану заходів щодо медичної, психологічної, професійної реабілітації та соціальної адаптації учасників антитерористичної операції, затвердженого розпорядженням Кабінету Міністрів України від 31 березня 2015 року № 359-р, яким передбачено визначення процедури прийняття на державну службу демобілізованих військовослужбовців.

Зазначена постанова дозволяє спростити процедуру прийняття на державну службу (без конкурсного відбору або стажування) військовослужбовців, звільнених у запас (демобілізованих), які були призвані на військову службу під час мобілізації, на особливий період, та тих військовослужбовців, учасників антитерористичної операції, які під час участі в операції отримали поранення та були звільнені з військової служби в запас або відставку за станом здоров'я.

Реалізація постанови не потребує додаткових витрат із Державного бюджету України.

Бойовій частині – Бойовий Прапор

25 серпня у Херсонській гвардійській зенітній ракетній бригаді, якою командує гвардії полковник Михайло Дмитрієв, відбулась знакова подія – особовому складу вручено Бойовий Прапор частини.

Напередодні, під час військового параду на Хрещатику, командиру бригади знамено вручив Міністр оборони України Степан Полторак, а вже наступного дня його було доставлено в Херсон та представлено особовому складу бригади.

Участь у церемонії взяли представники місцевої влади, ветерани і, безумовно, весь особовий склад. Подія є знаковою для частини, яка має славну та героїчну історію, починаючи від формування у 1941 році у місті Кадникові Вологодської області. У часи Другої світової її бійці мужньо обороняли Москву, брали участь у Сталінградській та Курській битвах, воювали за Київ та Дніпро. Тепер, на жаль, від тієї таки "Москви" обороняються.

За проявлений героїзм та мужність у Сталінградській битві у березні 1943 року частина отримала звання "Гвардійська". А у 1975 році за заслуги перед Батьківщиною частину нагороджено орденом "Червоного Прапора". Вже у 2008-му бригада отримала почесну назву "Херсонська". І ось нова сторінка в історії частини – вручення нового Бойового Прапора.

Юрій Риков. м.Херсон.

"Ми вчимося і реформуємось одночасно"

Міністр оборони України генерал-полковник Степан Полторак під час робочої поїздки до Одеси, де цими днями розпочались спільні багатонаціональні навчання "Сі Бриз – 2015", нагородив кращих військовослужбовців Військово-Морських Сил Збройних Сил України. Церемонія нагородження відбулася на борту флагманського корабля національного флоту фрегата "Гетьман Сагайдачний".

Серед нагороджених – практично усі категорії військовослужбовців флоту, зокрема й курсанти факультету ВМС Одеської національної морської академії, багато з яких – учасники антитерористичної операції.

За самовідданість і стійкість, виявлені під час військової служби, зразкове виконання військового обов'язку і високий професіоналізм, групу військовослужбовців нагороджено нагрудними знаками "Знак пошани" та "За зразкову службу". Низка військовослужбовців отримала цінні подарунки – годинник наручний.

На церемонії нагородження також були присутні заступник Міністра оборони України Ігор Долгов, командувач ВМС ЗС України віце-адмірал Сергій Гайдук та заступник командувача ВМС ЗС України з бойової підготовки капітан 1 рангу Олексій Неїжпапа.

Під час спілкування з представниками засобів масової інформації в Одесі Міністр оборони України генерал-полковник Степан Полторак сказав, що Збройні Сили України сьогодні перебувають у стані реформування, втім, це не заважає проведенню інтенсивної бойової підготовки. Глава оборонного відомства повідомив, що з початку року військовослужбовці Збройних Сил України взяли участь у 8 міжнародних навчаннях, а загалом було проведено 567 навчань.

Говорячи про багатонаціональне навчання "Сі Бриз", яке вже 15 рік проводиться на території України, він відзначив його високу ефективність та зауважив, що у порівнянні з минулим роком чисельність учасників збільшилася удвічі.

– Ми вчимося та реформуємося одночасно, ми створюємо нові Збройні Сили України, які будуть готові захищати нашу державу. Ми обмінюємося досвідом в управлінні та підготовці військ, – розповів генерал-полковник Степан Полторак. – Сьогодні Збройні Сили України захищають свою державу і реформуються. Ми змінюємо систему підготовки та управління, логістичне забезпечення. Сьогодні українські Збройні Сили готові захищати свою державу!

Варто додати, що у рамках відкриття "Сі Бриз – 2015" Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк, Міністр оборони України генерал-полковник Степан Полторак, командувач 6 флоту ВМС США віце-адмірал Джеймс Фогго відвідали судна, які беруть участь у навчанні. Зокрема, вони оглянули український фрегат "Гетьман Сагайдачний" та есмінець ВМС США "Дональд Кук", який напередодні прибув до Одеси.

Під час перебування на палубі флагмана вітчизняних ВМС високопосадовці також обговорили питання передачі нового та модернізованого технічного оснащення від ВМС США для фрегата "Гетьман Сагайдачний".

Нагадаємо, раніше США вже надавали допомогу з переоснащення фрегата та наразі висловили готовність продовжити допомагати в модернізації українських ВМС.

Луганські кадети вірні Україні

На Луганщині, у місті Кремінна, після року тимчасової перерви в навчальному процесі розпочалися заняття в Луганському обласному ліцеї з посиленою військово-фізичною підготовкою "Кадетський корпус". 56 юнаків з 11 міст та селищ Луганської області замість навчання в 10 класах вирішили вступити на 1 курс і вдягнути військовий однострій.

Протягом останніх 12 місяців військові викладачі займалися переїздом із окупованого Луганська, пошуками належних приміщень на підконтрольній українській владі території та створенням нової навчально-матеріальної бази.

– Ми врятували наш кадетський корпус від закриття й надалі продовжуватимемо виховувати справжніх патріотів. Таким чином, ми розпочали нову сторінку в історії луганських кадетів. Зараз для наших юнаків створено усі необхідні умови для навчання та проживання. Та ми продовжуємо свій розвиток і за підтримки керівництва Луганської обласної військово-цивільної адміністрації незабаром відкриємо ще декілька спеціалізованих класів та спальних приміщень, – зауважив заступник начальника "Кадетського корпусу" підполковник Юрій Луговий.

Серед цьогорічних першокурсників – Володимир Погребняк, який останній рік навчався у Луганському козацькому ліцеї, де дітям нав'язувалися зовсім чужі для українців цінності.

– Через невизнання ніде освітніх програм, які діють на території так званої "ЛНР", моє навчання в Луганську не зараховувалося. Тому я просто втратив цей рік і зараз вдруге буду десятикласником. Проте я не жалкую. Адже в Кремінній мені з батьками набагато комфортніше, – зізнався кадет.

За словами командування навчального закладу, головною їхньою перемогою цього року стало те, що ліцею вдалося зберегти найкращих професіоналів, які були і залишаються основним кадровим потенціалом корпусу.

Так, разом із двома офіцерами Збройних Сил України на нове місце погодилися переїхати цивільні працівники Костянтин Вощаний, Олена Кузьмішина, Тамара Сосновська та Наталія Кащенко. Решта педагогів прийшли зі шкіл Кремінського району.

Як водиться, в перші дні роботи нового-старого навчального закладу, луганських кадетів та їхніх викладачів благословив на добрі справи представник православної церкви отець Павло. Також священнослужитель освятив відремонтовані приміщення кадетського корпусу, їдальню та спортивне містечко.

– Ми щиро віримо в те, що скоро знову запрацюємо "на повну". До нас прийдуть інші юнаки та викладачі. Труднощі ж, яких у нас чимало, ми обов'язково подолаємо. Адже ми зараз являємо собою єдиний військово-патріотичний моноліт, який не розбити жодному агресору, – додав підполковник Юрій Луговий.

В перші дні вересня на базі Луганського обласного ліцею з посиленою військово-фізичною підготовкою "Кадетський корпус" проводилися спортивні змагання серед учнів середніх навчальних закладів регіону "Ми – найкращі в Україні". Ініціатива провести захід саме у такому форматі надійшла від першокурсників, а перемогла, як завжди, дружба.

Дмитро Горбунов. м.Кремінна.

оголошення — ***Командування Повітряних Сил Збройних Сил України оголошує конкурс на заміщення вакантних посад державних службовців:***

провідного спеціаліста відділення оперативного маскування та введення в оману військової частини А0201-В;

спеціаліста 2 категорії відділу бухгалтерського обліку та звітності військової частини А0302;

спеціаліста відділу експлуатації аеродромів та інженерно-аеродромних засобів військової частини А1049-А за строковим трудовим договором на час відпустки основного працівника.

Вимоги до кандидатів:

наявність громадянства України;

володіння державною мовою;

для всіх спеціалістів – повна вища освіта відповідного професійного спрямування за освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра, спеціаліста;

знання чинного законодавства з питань державної служби, основ державного управління та права, правил ділового етикету, правил та норм охорони праці та протипожежного захисту, порядку підготовки проектів нормативних документів, інструкцій з діловодства;

знання матеріальної частини та експлуатація ПЕОМ на високому рівні, навики володіння програмами Microsoft Word, Microsoft Excel, Power Point, Corel Draw, Adobe Photoshop;

стаж роботи за фахом:

для провідного спеціаліста, спеціаліста 2 категорії – у державній службі на попередніх посадах не менше 3 років або в інших сферах управління не менше 5 років;

для спеціаліста – без вимог до досвіду роботи.

Документи приймаються за адресою: 21007 м. Вінниця вул. Червоноармійська, 105, військова частина А0287. Довідки за телефоном: (0432)-596-910.

ВОЄННА ДОКТРИНА:

Воєнним противником України є Російська Федерація

"Нова Воєнна доктрина виходить з тривалості загрози з боку Росії та вимагає повної сумісності Збройних Сил зі стандартами НАТО", – заявив Президент України.

Вона офіційно констатує, що воєнним противником України є Російська Федерація, та ставить завдання з передислокації військових частин та з'єднань і створення належної військової інфраструктури у східних та південних областях. Про це сказав Петро Порошенко, відкриваючи обговорення на РНБО нової редакції воєнної доктрини України.

"Всі актуальні загрози та воєнні виклики, на жаль, пов'язані з Росією. І всі вони носять тривалий характер. Свідоме чи підсвідоме несприйняття незалежності України настільки глибоко укорінене в менталітеті російської політичної еліти, що воно нікуди не подінеться в історичній перспективі", – заявив Глава держави.

Помилкова воєнна доктрина, яка була побудована на очікуванні нападу з Заходу, яка дісталася Україні від Радянського Союзу, за 24 роки не була перебудована. "За часів Януковича просто працювала ліквідаційна комісія з російської агентури, якою була нашпигована українська армія і українські спецслужби, яка виявляла та знищувала останні осередки боєздатності в Збройних Силах України", – зауважив Президент і наголосив: "За рік ми створили нове і сучасне військо".

Новизна воєнної доктрини, за словами Президента, полягає у відмові від політики позаблоковості та відновленні стратегічного курсу на євроатлантичну інтеграцію, у зміщенні акцентів у веденні воєнних конфліктів на комплексне використання воєнних і невоєнних інструментів: економічних, політичних, інформаційно-психологічних тощо. "Це принципово змінює характер збройної боротьби. Це, власне кажучи, те, що ми називаємо гібридною війною", – сказав Петро Порошенко.

В програмі визнається, що у середньостроковій перспективі Україна використовуватиме насамперед власні можливості.

Але, як відзначив Президент, "червоною ниткою" через весь цей стратегічний документ проходить тема євроатлантичної інтеграції, необхідність приведення всієї нашої оборонно-воєнної системи у відповідність до стандартів НАТО, досягнення критеріїв членства. Ставиться завдання до 2020 року забезпечити повну сумісність Збройних Сил України з відповідними силами країн-членів НАТО.

За словами Глави держави, зараз і Україна, і НАТО поки що не готові до постановки питання про членство, але є рішення Бухарестського саміту 2008 року, в якому наголошується на тому, що "двері відкриті".

"Наполягаю при фінальному редагуванні чіткіше і без зайвої дипломатичності записати, що Воєнна доктрина передбачає досягнення не лише критеріїв, але й повноцінного членства України в НАТО", – наголосив Петро Порошенко.

"Бюджет-2016": Міноборони просить майже 87 млрд

Міністерство оборони підготувало і направило для внесення у проект Державного бюджету України на 2016 рік бюджетний запит на загальну суму 86,952 млн грн.

"Із цієї суми 46,5 мільярда гривень передбачається отримати для фінансування Збройних Сил України в межах граничного обсягу видатків, 790 мільйонів – за рахунок доходів і видатків спеціального фонду і 39,6 мільярда гривень – в результаті додаткового бюджетного запиту", – уточнили у відомстві.

Зазначається, що урахування додаткового бюджетного запиту Міноборони забезпечить підвищення рівня боєготовності військових частин і підрозділів Збройних Сил, а також достатнє фінансування заходів державних цільових оборонних програм розвитку озброєння та військової техніки і будівництва житла.

"Санкції та героїзм наших воїнів є ключовими елементами стримування російської агресії"

На засіданні Ради національної безпеки і оборони України під головуванням Президента України було розглянуто питання розширення застосування спеціальних економічних санкцій та інших обмежувальних заходів проти агресора.

Президент звернув увагу членів РНБОУ на важливості рішення Комітету постійних представників Європейського Союзу щодо продовження персональних санкцій проти російських компаній і юридичних осіб до березня 2016 року. Глава держави зазначив, що виважене результативне голосування Українського Парламенту за зміни до Конституції "відкрило шлях до прийнятого рішення європейців щодо продовження персональних санкцій проти російських компаній та юридичних осіб, причетних до аншлюсу Криму і окупації Донбасу".

"В результаті скоординованих дій відповідальних політичних сил і народних депутатів, нарешті, зроблено рішучий крок до миру, адже санкції та героїзм наших воїнів є ключовими елементами стримування російської агресії", – сказав Глава держави про рішення Парламенту щодо змін до Конституції.

"Санкцій і припинення вогню. Ось що ледве не зірвали мої політичні опоненти. Якби не були проголосовані зміни до Конституції, Україна залишилася б сам на сам з агресором під обстрілами", – так Президент охарактеризував події в Парламенті та на Площі Конституції під час голосування за зміни до Конституції, зауваживши, що ті, хто блокував прийняття цього важливого рішення, діяли абсолютно безвідповідально.

Військові новинки на виставці MSPO в Польщі

1 по 4 вересня у польському місті Кельце відбулась 23-я Міжнародна виставка озброєнь та військової техніки MSPO. Це найбільший у Центральній і Східній Європі бізнес-форум, де представлено досягнення провідних світових виробників озброєнь і військової техніки.

Цього року в роботі виставки брала участь і представницька делегація української оборонної промисловості, а також офіційна делегація Міністерства оборони України. Є надія, що MSPO-2015 надасть імпульсу для подальшого розвитку взаємовигідного військово-технічного співробітництва між Україною та Польщею та стане плацдармом для просування української продукції на європейський оборонний ринок продукції.

Серед експонентів на стендах виставки та на відкритих майданчиках були присутні ДК "Укроборонпром", ДК "Укрспецекспорт", ДП "Укроборонсервіс", ДАХК "Артем", ДП "Антонов", ВАТ "Холдингова компанія "Укрспецтехніка", АТ "Мотор Січ" тощо. Зокрема, в Кельце було представлено в макетах і натурних зразках пасивну станцію радіоелектронної розвідки "Кольчуга-М", трикоординатну РЛС кругового огляду "80К6", систему оптико-електронного придушення "Адрос", польовий комплекс технічного обслуговування та ремонту легкої броньованої техніки ПК-ЛБТ, авіаційні керовані ракети класу "повітря-повітря" Р-27ЕР та Р-27Т, протитанкові керовані ракети, зарядну станцію ЗС-2 та інше.

"Маяк" розробив новий 120-мм міномет

На військовому полігоні поблизу Чернігова спеціалісти Державного науково-випробувального центру Збройних Сил України перевірили бойові можливості нового вітчизняного 120-міліметрового міномета.

Спільна розробка київського оборонного підприємства "Маяк" та Старокраматорського машинобудівного заводу створена за аналогом радянського зразка, але виготовлена винятково з високоякісних комплектуючих вітчизняного виробництва, значно легша і має витриваліший ствол.

Як показали результати випробувань, вже незабаром вітчизняний міномет може бути прийнятий на озброєння Української армії. Це великий крок в процесі імпортозаміщення артилерійського озброєння, який дасть змогу Збройним Силам України замінити застарілі зразки віком 50-60 років.

Вже цього року фахівці столичного оборонного підприємства готові виготовити близько 50 вітчизняних мінометів, а наступного року – близько 300-400 одиниць.

“Той, хто пройшов крізь вогонь” – на Рівненському полігоні

До мобілізованих військових, які проходять підготовку на Рівненському загальновійськовому полігоні, з творчим вечором завітали режисер та актори фільму “Той, хто пройшов крізь вогонь”.

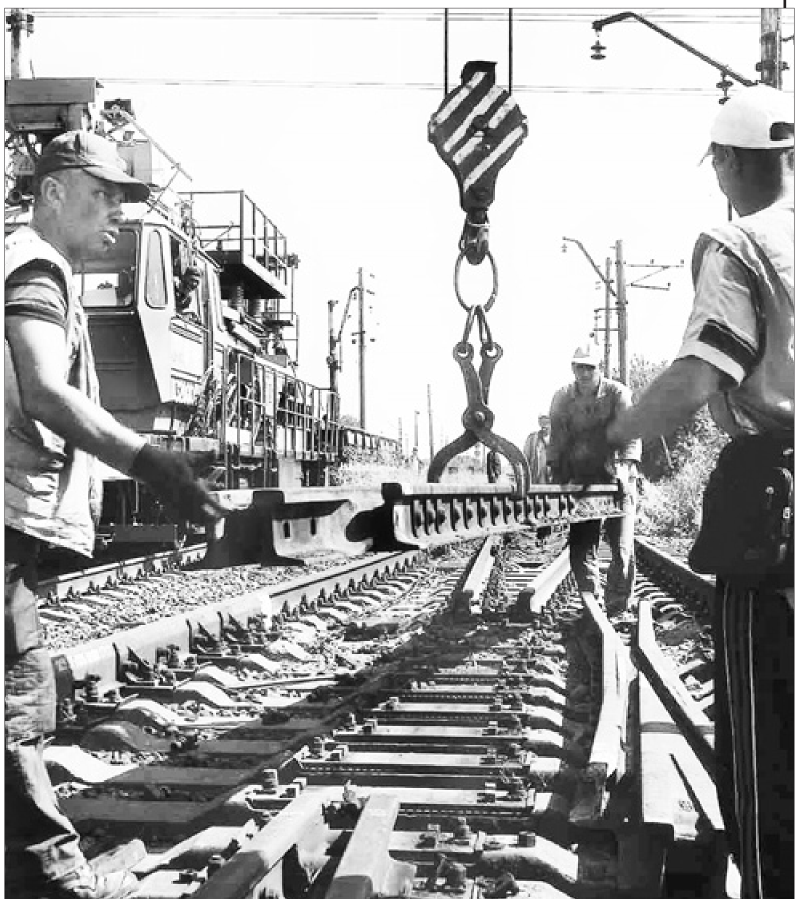
Актор Дмитро Лінартович, який зіграв головного героя кінострічки, був мобілізований під час шостої черги часткової мобілізації і ось уже майже місяць опановує фах артилериста на Рівненщині. Аби познайомити курсантів навчальних підрозділів із зірковим співслужбовцем, прес-служба управління оперативного командування “Захід” за сприяння регіонального медіа-центру Міністерства оборони України (м.Львів) запросили режисера фільму Михайла Іллєнка провести показ “Той, хто пройшов крізь вогонь” у клубі полігона.

– Цю кінострічку ми демонстрували нашим бійцям в АТО, робили показ у бліндажах і захисних спорудах в Пісках, Щасті та інших місцях вздовж лінії розмежування. Я дійсно побачив, що ми з українським кіно і словом підтримки дуже потрібні нашим захисника. Тому цього разу вирішили розшири географію і поїхати не на схід, а на захід України. Головна ідея, яку доносимо до глядачів, – це вільний український дух, готовність боротися за себе, свою волю і життя. З таким настроєм воїни повинні виконувати свої обов’язки та завжди повертатися живими з небезпечних завдань, – зазначив Михайло Іллєнко.

На полігон також завітали виконавці ролей Костянтин Лінартович та Олексій Колесник. Після перегляду фільму “Той, хто пройшов крізь вогонь” військовослужбовці поспілкувалися з акторами, дізналися про те, що залишилося за кадром та поцікавилися творчими планами гостей.

Олександр Гайн.

Коли гармати мовчать – працюють ремонтники

1 вересня до СЦКК надійшло понад 30 заявок на проведення ремонтно-відновлювальних робіт.

Спільний центр з контролю та координації питань припинення вогню, крім безпосереднього контролю за дотриманням режиму “тиші” на сході України, приділяє значну увагу проведенню ремонтно-відновлювальних робіт та підготовці інфраструктури Донеччини та Луганщини до зими.

Для посилення ефективності у структурі української сторони СЦКК днями створено спеціальну групу, яка буде займатися лише контролем та координацією ремонтно-відновлювальних робіт.

– Лише 1 вересня Спільний центр отримав 34 заявки на забезпечення координації питань припинення вогню під час проведення ремонтно-відновлювальних робіт на лініях електропередач, у мережі газо– та водопостачання. За останній місяць таких заявок було понад двісті, і усі вони взяті до виконання. За умови збереження тенденції до припинення вогню та відсутності провокацій з боку незаконних збройних формувань роботи будуть виконуватися, – повідомив очільник української сторони Спільного центру генерал-майор Кременецький.

Нещодавно було відновлене залізничне сполучення на перегоні Курдюмівка – Микитівка. На даний час для підвищення пропускної спроможності на цій ділянці тривають ремонтні роботи з відновлення другої залізничної колії. Для цього вже проведене розмінування, здійснюється заміна зруйнованих шпал та рейок, вводяться в габарит елементи контактної мережі, демонтуються контактні опори.

Певне занепокоєння викликає ситуація навколо приватного акціонерного товариства “Бахмутський аграрний союз”. Протягом останніх тижнів українська сторона неодноразово намагалася приступити до розмінування на полях аграрного союзу для проведення господарниками певного циклу господарчих робіт. Але 31 серпня українські сапери були змушені припинити розмінування, адже неподалік були виявлені нові вогневі позиції бойовиків. Враховуючи безпекову ситуацію, представники ОБСЄ також не змогли провести патрулювання у даному районі. Як наслідок, там зберігається загроза екологічній безпеці.

Після того, як самопроголошене керівництво ОРДО надасть в СЦКК через представництво РФ гарантії безпеки, роботи з розмінування на об’єктах цивільного господарства буде продовжено.

Руслан Семенюк,
прес-офіцер української сторони СЦКК.

Дорогий гість десантників

– Я пишаюсь вами, нашими хлопцями. Бо ви – герої, ви зробили правильний вибір, об’єднались навколо української ідеї, – сказала десантникам 95-ї окремої аеромобільної бригади ВДВ народна артистка Радянського Союзу, Герой України Ада Роговцева.

Разом із Адою Миколаївною до базового табору “крилатих піхотинців” у зону проведення антитерористичної операції завітала і її донька, актриса Катерина Степанкова, а також актриса кіно і театру Світлана Орліченко. Актриси декламували вірші Лесі Українки та Ліни Костенко, уривки з роману “Маруся Чурай”, поезію воїна-“атошника” Романа Семосала.

Особливе враження на десантників справила вистава “Схоже на щастя” за п’єсою П’єра Пальмада і Крістофа Дютюрона “Втікачки”. Глядачі стали свідками випадкової зустрічі двох самотніх жінок – досвідченої та мудрої Клод, яку зіграла Ада Роговцева, та молодої і емоційної Марго у виконанні Світлани Орліченко. Жінки залишили нормальне, спокійне життя і вирушили на пошуки незвіданого щастя, яке кожна бачить по-своєму. Діалоги актрис були насичені тонким гумором, розмовами про справжню дружбу і віру.

Опісля вистави актриси подарували десантникам прапор України, розписаний побажаннями для захисників Вітчизни.

– Мені цікаво давати концерти українським бійцям, говорити з ними на серйозні, вічні теми – про мистецтво, творчість, високу серйозну літературу, – зізналась видатна актриса. – В українських бійцях я ще жодного разу не розчарувалась. Всі вони різні, але українська ідея розширила у них межі свідомості, змінила правила їхньої поведінки.

Із початком війни Ада Роговцева перестала їздити з виставами до Росії. Називає це власною громадянською позицією.

– Кожна людина мусить мати свою позицію. Що ти відстоюєш, що вважаєш добром, а що – злом. Де – смерть, а де – життя. Кожна людина має діяти і жити за позовом свого серця. Іншого не дано. А як до цього ставляться якісь інші люди, то мене не турбує. У мене немає страху, що від мене відвернуться мої шанувальники з Росії. Ніхто ніколи не відвернеться від того, хто живе і працює чесно. Проти мене в Росії порушили якусь кримінальну справу за те, що начебто я віддала гроші шпиталю. Мовляв, в Росії я заробляю гроші, а віддаю їх “хунті”. По-перше, не я особисто, а весь колектив віддав гонорар за виставу на потреби хворих. По-друге, ні за які гроші я не відмовлюсь від власної позиції. Я підтримую свою Батьківщину перед агресією колосального монстра. Не хочу, щоб мене і моїх дітей знову зробили рабами. На нашу країну іде агресія, і у мене немає іншого вибору. Не можна називати братом того, хто їде на тебе війною. Я тільки за одне переживаю. Що така велика держава, як Росія, не може відступитись від нашої маленької України і не може дати жити нам так, як ми вважаємо за необхідне. Ніколи не прощу владі Росії ті смерті, які вона нам принесла.

Наостанок актриса відповіла на декілька запитань воїнів-десантників.

– Що Ви порадите солдатам на війні?

– Надійтесь на Бога. Вірте, що Господь милосердний, що він збереже і солдата, і його родину. Треба сподіватися на чудо. Але це все не закінчиться скоро. Той, хто затіяв цю війну, вже так багато наробив лиха у людській свідомості, що агресія триватиме роками. Росіяни ненавидять нас і нічого не хочуть чути. Минуть роки, щоб ми хоч якось це змінили. Переконати росіян неможливо, але й відступати від цього не можна. У мене є знайома родина. Жінка живе у Росії й ненавидить українців, а чоловік – українець, патріот. Пройшов цілий рік, щоб жінка почала розуміти, що правда тут, а там – брехня. У мене є подруга росіянка, колишня комуністка. Вона як бачить щось українське – то лякається й тікає, як чорт від ладану. У них в крові – несприйняття всього нашого.

– Коли ж український і російських народи помиряться?

– Точно не за мого життя. У нас попереду – роки копіткої роботи, емоційної, освітянської. Тут нічого не доб’єшся простим шляхом. Але не можна складати руки. Треба наполегливо відстоювати свою гідність, не відступати. У мене діти виросли у Києві, але я змушена була возити їх на околицю міста, щоб навчались в українській школі. У столиці України не було українських шкіл. Тому свідомість людей була інакша. Виховані на тому, що українське – непотрібне.

– А що порадите українцям?

– Найстрашніше – перейти ту межу, коли люди зневіряться. Коли є недовіра, сумніви, то це можна перебороти. Але коли повна зневіра – це катастрофа. Усім треба жити, вірити, надіятись, триматися, берегти пам’ять про кожного солдата. Не впадати у відчай, бо це – великий гріх. Все, що ми зараз робимо, потрібне не лише нам самим, а й нашим близьким, знайомим, нашій країні.

Прес-служба 95-ї оаембр.

Бойовий символ, що поведе до нових перемог

25 серпня в бригаді тактичної авіації, що дислокується на Миколаївщині, відбулося урочисте шикування з нагоди Дня Прапора України та Дня Незалежності. Урочистості святу додало також вручення бригаді Бойового Прапора частини, який напередодні командир бригади льотчик-снайпер полковник Олександр Дяків прийняв із рук Президента України – Верховного Головнокомандувача Збройних Сил України під час параду з нагоди Дня Незалежності України.

Разом із Бойовим Прапором бригаді також була вручена президентська стрічка "За мужність та відвагу" – як військовій частині, особовий склад якої виконує завдання в зоні проведення антитерористичної операції на сході України, в Донецькій та Луганській областях.

Бойовий Прапор частини був освячений настоятелем Свято-Успенського храму в м.Миколаєві отцем Валерієм. Відтепер у особового складу бригади тактичної авіації з'явився свій бойовий символ, який поведе до нових бойових звершень в ім'я захисту рідної землі.

Наталя Толстова. м.Миколаїв. Фото Віталія Сафронова.

Бойове знамено та півтисячі почесних відзнак

По полудні 24 серпня над Старокостянтиновом пророкотіли турбореактивні двигуни військового транспортника. Пересічному старокостянтинівцю те не в дивину, бо військові літаки чи не щодня розсікають місцеве небо. Але той літак на аеродромі чекали з нетерпінням. Практично весь особовий склад авіаційної бригади з особистою зброєю вишикувався у визначеному місці летовища.

Стих гул турбін транспортника, опустилась рампа, і першим на благословенну землю, чи пак, "бетонку", ступив командир військової частини полковник Микола Коваленко. Секундні вказівки комбрига, чітка команда, і ось, сходячи по рампі слідом за командиром, на руліжну доріжку аеродрому ступають прапороносець та два його асистенти. В міцних руках прапороносця – Бойовий Прапор бригади! Чітким кроком, у супроводі озброєної варти, командир та знаменна група наближаються до місця шикування особового складу.

Командира і прапороносну групу доповіддю зустрів начальник штабу бригади полковник Василь Андрусенник. Стройовий крок, карбовані слова, чітка доповідь – начебто й буденно, але у той же час – урочисто! І ось Бойове Знамено розгорнуто перед строєм. Звучить Гімн України. І хай там що кажуть про військових, але сто відсотків особового складу без нагадувань та примусу виконували найголовнішу пісню Держави.

Багато гарних слів на адресу винуватців урочистостей було сказано запрошеними гостями. Своєю патріотичною потужністю вразило вітальне слово міського голови Миколи Мельничука. Власне кажучи, та кількість добрих справ, що зробив Микола Степанович для частини, вже поставила його у ряди особового складу бригади.

Свяченою водою та Словом Божим Бойове Знамено освятив настоятель храму Святої Трійці УПЦ Київського патріархату отець Степан Капустинський. Він відзначив, що Бойовий Прапор для воїна – то його оберіг, його святиня.

Серед запрошених на церемонію були й члени сімей військовослужбовців міста та району, котрі поклали голови за волю й незалежність України. Їхній подвиг вшанували поминальним словом та хвилиною мовчання.

Багатократним протяжним "Слава!!!" вітали воїни-авіатори своє нове Бойове Знамено, і кожен з них, здавалось, подумки повторював: " Душу й тіло ми положим за нашу свободу"…

Того ж дня на центральному стадіоні міста, де для святкування Дня Незалежності зібрався місцевий люд, відбулась ще одна подія за участю військових гарнізону – вручення почесної відзнаки Старокостянтинівської міської ради Хмельницької області "За особисту мужність та героїзм" військовослужбовцям, які брали участь в АТО. Загалом почесну відзнаку отримали близько півтисячі воїнів. Але особливо запам'яталося, коли для отримання нагороди від Міністра оборони України, на милицях вийшов старший солдат Юрій Щербаков, та містяни дізналися про його історію. Ризикуючи власним життям, Юрко виніс із поля бою двох поранених старших офіцерів. Вразило й те, що кожного воїна АТО, котрий отримав нагороду, старокостянтинівці вітали невщухаючими оплесками стоячи.

Олександр Петрук. м.Старокостянтинів.

Святкова субота в Миколаєві

Остання літня субота в бригаді тактичної авіації, що дислокується на Миколаївщині, ознаменувалася урочистостями з нагоди двох святкових подій. Перша з них – День Авіації України, а друга – складання Військової присяги курсантами Кіровоградської льотної академії.

Протягом місяця майбутні льотчики проходили навчальні збори на базі бригади, а завершилися вони складанням Військової присяги. За цей час вони пройшли грунтовну початкову військову підготовку, перетворившись із цивільних студентів на військових курсантів. Цікавою деталлю було те, що серед них – майже два десятки представниць прекрасної половини людства. Деякі з курсантів вже вирішили після закінчення вузу розпочати військову кар'єру в частинах Повітряних Сил Збройних Сил України, інші ще думають про це.

Військовослужбовців бригади та курсантів поздоровили командир частини льотчик-снайпер полковник Олександр Дяків та гості, серед яких були генерал-майор авіації Микола Нідзій, перший заступник Миколаївського міського голови Юрій Андрієнко, голова Ленінської районної адміністрації Петро Мовчан, а також інші представники органів місцевого самоврядування. Свої привітання з нагоди свята також висловили начальник кафедри військової підготовки Кіровоградської льотної академії полковник запасу Артур Дрезналь та курсант Катерина Невиніцина. А митрополит Миколаївський та Очаківський владика Питирим не лише привітав, а й освятив учасників та гостей свята.

Микола Цвіцінський. м.Миколаїв. Фото Віталія Шкарпицького.

Командування, Вчена рада та науково-педагогічні працівники Національного університету оборони України імені Івана Черняховського з глибоким сумом сповіщають, що 31 серпня 2015 року на 86-му році пішов з життя досвідчений льотчик, педагог та вихователь, учасник Великої Вітчизняної війни, заслужений працівник освіти України, доцент кафедри Повітряних Сил генерал-майор авіації у відставці

Пристромко Володимир Григорович

Командування, Вчена рада та науково-педагогічні працівники Національного університету оборони України імені Івана Черняховського.

Володимир Григорович Пристромко народився 3 березня 1930 року в с. Веселий Гай Запорізької області. Літати почав в 1946 році в аероклубі міста Запоріжжя. В 1949 році вступив до Луганського військового авіаційного училища льотчиків, яке закінчив у 1952 році. З 1952 року проходив військову службу на посадах від льотчика-інструктора до начальника Чернігівського вищого військового авіаційного училища льотчиків. У 1970-1973 роках навчався у Військово-повітряній академії ім. Ю.О.Гагаріна. У 1976 році призначений на посаду заступника командувача 17-ї Повітряної армії з бойової підготовки та військово-навчальних закладів. З 1983 по 1987 рік Володимир Григорович виконував інтернаціональний обов'язок у Демократичній Республіці Алжир.

За період служби опанував літаки По-2, Ут-2, Як-18, Іл-10, МіГ-15, МіГ-17, МіГ-21, МіГ-23 всіх модифікацій. Загальний наліт складає 4554 години. Військовий льотчик 1-го класу.

З 1997 року працював на посаді старшого викладача, доцента кафедри Повітряних Сил інституту авіації та протиповітряної оборони Національного університету оборони України. У жовтні 2009 року Володимиру Григоровичу Пристромку присвоєне почесне звання "Заслужений працівник освіти України".

За час науково-педагогічної діяльності Володимир Григорович підготовив велику кількість висококваліфікованих військових льотчиків для авіації Радянського Союзу, України, країн СНД та іноземних держав.

Нагороджений орденами Червоної Зірки, "За службу Родине в Вооруженных Силах СССР" III ступеня, відзнакою Міністерства освіти і науки "Відмінник освіти України", відзнакою Міністра оборони України "Знак пошани" та 20-ма медалями.

Все своє життя, сили та знання Володимир Григорович присвятив чесному та відданому служінню Батьківщині.

Глибоко сумуємо з приводу смерті Володимира Григоровича та висловлюємо свої сердечні співчуття його рідним і близьким.

Світла пам'ять про Володимира Григоровича Пристромка назавжди збережеться в наших серцях.

"Кіборг" Остап Гавриляк: "Все буде добре, аби протез був якісним…"

За особисту мужність і високий професіоналізм, проявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність Військовій присязі Президент України нагородив кулеметника 3-го взводу 7-ї роти 3-го батальйону 80-ї окремої аеромобільної бригади Остапа Гавриляка орденом Богдана Хмельницького III ступеня. Урочистості відбулись в будинку героя. Батьки зі сльозами на очах та підвищеним серцебиттям позвали поряд із сином, а сам Остап у вишиванці зігрівав всіх присутніх своєю фірмовою посмішкою, від якої в кімнаті ставало світліше...

"Вже півроку війна, а мені все повістка не приходить?.."

– Ти буквально "пробився" на фронт. Чому прийняв таке рішення?

– Бо багато наших хлопців полягло. Тому вирішив помститися за товаришів. Хтось має стати на захист України?! Так я собі вирішив і пішов у військкомат. Сторокову службу я проходив кінологом в прикордонних військах. Мені казали, що наразі кінологи не потрібні. Натомість потрібні були стрільці, кулеметники, авіаційні спеціалісти і представники інших військових фахів. Я приходив у військкомат та питався: "Вже півроку війна, а мені все повістка не приходить?.."

– А ти не боявся? Адже є й такі, які уникають мобілізації...

– Ні, а чого боятися? Я не боявся.

– Якою тобі запам'яталась строкова служба?

– Я служив на кордоні. Познайомився з хлопцями з різних областей України. Армія виховала в мені, передусім, дисциплінованість. Там все розписано, що ти маєш зробити протягом дня. Чіткий щоденний розпорядок. Не так, як на "гражданці".

– Ти був кінологом. Чи одразу знайшов спільну мову з собаками?

– Так-так. Особливо з німецькими вівчарками. Дуже люблю цю породу. Я ще до армії любив тварин. Коли призивався на строкову службу, то мене питали, чи люблю тварин, чи доглядатиму за ними, чи хочу дресирувати? Я відповів, що – так, люблю і все робитиму. Тварини дуже добре розуміють людей. Слухняні. Якщо до них нормально ставитись, то вони будуть відповідати тим же. В жодному разі тварину не треба бити. Ніколи. Адже після цього вона може не послухатись тебе або просто боятися. Що б не зробила тварина, треба карати по-іншому, але не бити. Для того, аби собаку дресирувати, треба перед цим вигуляти. Щоб перед тренуванням вона була трохи змучена. Якщо береш собаку з вольєра, то вона може не захотіти працювати. Треба з нею погуляти, щоб вона вибігалася, і тоді вже вчити нових команд.

– Скільки собак ти мав в армії?

– Двох. Одна була племінною, тобто народжувала цуценят. Вона мусила знати базові команди. Інша – бойова, яка несла чергування з прикордонниками. Вона не народжувала.

– А чи допоміг досвід, здобутий в армії, тобі зараз, на війні?

– Так, звичайно. У загальному допоміг. Хоча армія і війна – це дещо різні речі. Що саме допомогло? В першу чергу – витримка допомогла. Терпіння. Вміння слухатись командира, дотримуватись субординації. Командир завжди має рацію. Хочеш або не хочеш, але мусиш виконувати накази.

"Настрій підкосився від того, що сепаратисти нас "шмонали"

– Коли тебе мобілізували, то чим забезпечило Міністерство оборони?

– Держава забезпечила зброєю, формою, яка після першого прання вся розлізлась – окремо рукав, окремо штанина. Одним словом, одноразова форма, одноразові берці. Потім, вже в зоні АТО, видали бронежилет. Але я його навіть не одягав. Зі зброї у мене був кулемет 1974 року. Новий. З нього ніхто не стріляв раніше. 99 відсотків забезпечення було від родичів та волонтерів.

– Чому не користувався бронежилетом?

– Бо мені волонтери "підігнали" кращий. Бронежилет, який нам видавала держава, був незручний для мене.

– Коли ти потрапив до зони АТО?

– 9 листопада. Були виїзди. Нічого особливого. А з 6 січня перебував у Донецькому аеропорту.

– З якими думками ти їхав в аеропорт, адже знав, що там відбувається?

– Так, знав, але моїм обов'язком було замінити товаришів, які там простояли свій термін. Вони відбули два тижні, і ми мусили їх замінити. Це була остання офіційна ротація в Донецькому аеропорту. Настрій підкосився від того, що сепаратисти нас "шмонали" і виставляли свої умови, що ти маєш везти із собою на війну. Це смішно!

– Що не дозволяли провозити із собою?

– Не дозволяли везти патрони. 30 патронів лише. І це – на два тижні. По два патрони на день?! Як так можна воювати, якщо подумати логічно? Я мав запасний ствол до кулемета. Забрали, але потім віддали. Перевіряли сумки, дивились, що веземо. Перевіряли колеса. Я ствол заховав в машині під сидінням, але знайшли. Потім віддали.

– Тобі не хотілось набити пику перевіряючим?

– Хотілось. Дуже хотілось. Але я нічого не міг вдіяти.

– Чи обстрілювали дорогою?

– Ні, ми нормально заїхали. І коли вивантажувались, то не обстрілювали. Як зайшли всередину, а наші поїхали, то почався обстріл. Кілька "подарунків" прилетіло одразу ж. Все "працювало" в нашу сторону – і кулемети, і міномети, і гранатомети, і танки...

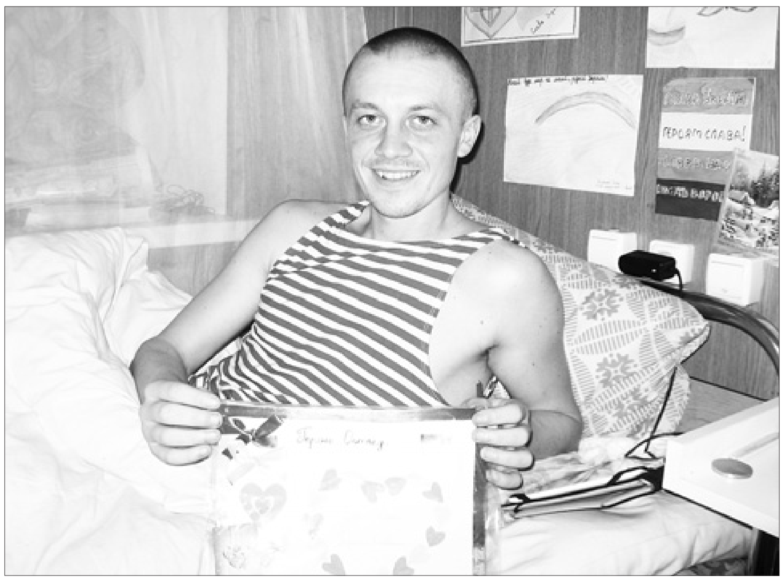
Про сон в Донецькому аеропорту ніхто не думав…

– Що тебе найбільше вразило? Зруйнований вщент аеропорт?

– Аеропорт не був настільки знищеним, коли ми заходили. А от коли виходили звідти, то я подивився на термінал. Справді, Сталінград. Нема нічого. Одні колони.

– Де ви ховались під час обстрілів?

– Так, щоб сховатись, не було можливості. Не було місця, яке би на сто відсотків було безпечним. При можливості між барикадами ховались, щоб вести бій.

– Скільки годин на добу вдавалось поспати?

– Ми спали коли 3, коли 4 години. Як коли і як хто. Коли бували сильні бої, то й не спали зовсім. Звикли. Я взагалі про сон не думав.

– Як готували їжу?

– Були в нас маленькі газові балони – готували на них. Але вони швидко закінчувались. Був сухий спирт. Сухий спирт розпалювали і ставили кружку, якщо хотіли чаю попити. Були консерви. Нормально все було. Ми мали, що їсти.

– Чого тобі найбільше хотілось?

– Чого? Підтримки. Нормальної підтримки. Якої саме? Скажімо, як заїжджає їхній танк, то і наш би приїхав. Приїздить їхній танк, стріляє. А що ти можеш зробити з автоматом проти нього? Нічого.

– Як часто заїжджали танки?

– Та завжди. Майже щодня.

– Чи спілкувались із хлопцями з інших підрозділів?

– Стояли поруч. Обов'язково товаришували з 93-ї та інших бригад. Ділились всім, хто що мав. Якщо когось поранили, неважливо з якої бригади, всі поспішали на допомогу. Ми там всі братами були.

– Як часто завозили провізію?

– Воду, продукти харчування завозили раз в кілька днів. Привозили боєкомплекти. Було й таке: привезли нам боєкомплект, і по ньому одразу ж почали стріляти. Він здетонував і загорівся. Можна сказати, що до нас не дійшов…

"Після наркозу я прокинувся в палаті і побачив, що ноги немає…"

– Що було найстрашнішим, найважчим в Донецькому аеропорту?

– Дуже важко було витримати газові атаки. І перший вибух був не настільки потужним, як другий. Другий вибух – найстрашніше, що було…

– Розкажи про них…

– Перший вибух стався 19 січня. Порозлітались всі стіни. Другий – 20 січня близько другої дня. Дуже серйозний. Ми були на другому поверсі. Провалились донизу. Сепаратисти чи, навіть не знаю, як їх правильно назвати, розповіли, що перший вибух був еквівалентний 500 кг тротилу. Другий – три тонни. Плюс – ще здетонували наші б/к. Вибух був насправді жахливим…

– Скільки вас було і скільки опинилось під завалами?

– Було нас десь 40-50 бійців. Провалилось чоловік тридцять.

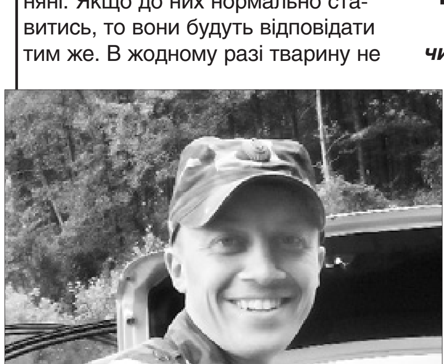
– Хто вам допомагав?

– Наші хлопці допомагали вибратись з-під завалів. Кого могли, того витягнули. Потім ми ще полежали... Одним словом... Наклали джгут, тому що у мене нога була з відкритим переломом. Вкололи одне знеболювальне. Потім знеболювальних не давали, бо стемніло. Ліхтариком не засвітиш, бо одразу будуть стріляти. До ранку терпіли. Всі не вижили. Багато з тих, кого витягнули з-під завалів, до ранку померли. Нас витягнули чоловік десять. Половина не дожила. Потім взяли в полон.

– Пам'ятаєш, як брали в полон?

– Часом я "вирубувався", але пам'ятаю… Прийшов їхній лікар.

Оглянув, надав медичну допомогу, тобто дав кожному з нас знеболювальне. Дали цигарок покурити, бо в нас своїх уже не було. Забрали в машину і повезли в Донецьк, на базу. З бази посадили в швидку допомогу і завезли в донецьку лікарню. Ногу мені не врятували. Медичну допомогу надавали нормально. Не ставились до нас, як до ворогів. Медперсонал до нас ставився, як до всіх пацієнтів. Не знаю, чи то клятва Гіппократа спрацювала, чи щось інше...

– Ти питав у сепаратистів: це російські військові чи донецькі хлопці?

– То були хлопці з Донецької області. Один із тих, хто нас брав у полон, казав, що з Білорусії.

– Тебе після операція в палату поклали?

– Так. Мені дали наркоз, прооперували. Після наркозу я прокинувся в палаті. Побачив, що ноги немає. Привезли інших товаришів, яких також прооперували.

– Чи була можливість телефонувати додому?

– Так, давали можливість телефонувати. Казав рідним, що все добре.

– Коли ти дізнався, що тебе будуть обмінювати?

– Не те, щоб дізнався. Нас засвітили перед телекамерами. Показали по інтернету, по телебаченню. Коли одного "кіборга", Ярослава Гавянця, з нашого батальйону, відпустили, то він приїхав до нас із телебаченням. Ніби умова така була: якщо він приїде з батьками і нашим телебаченням, то його відпустять. Я подивився, що приїхали знімальні групи каналів СТБ та ICTV, зрозумів, що скоро буде обмін.

Талісман – армійський жетон

– Що тобі допомагало не втрачати віру в тій ситуації, в якій опинився?

– Я по життю такий. Мені зіпсувати настрій важко. Я духом не падав і не збирався. Сміявся, жартував. Мені навіть казали: "Ти чого смієшся, ти ж залишився без ноги?". Я їм відповідав: "Як буду плакати, то що, мені нога виросте?". Я все чудово розумію, не мала дитина. Треба думати про майбутнє, а не про минуле. Сталося те, що сталося, і назад вже нічого не повернеш.

– До тебе приходили відвідувачі?

– Приходила "контррозвідка". Казали, щоб давав правдиві дані про себе: прізвище, ім'я, по батькові, номер бригади тощо. Бо якщо дам недостовірну інформацію, то не обміняють. Казали, мовляв, для чого ви сюди прийшли, на "нашу" землю. Найбільше не любять "Правий сектор" та артилеристів. "Правий сектор" навіть бояться. Я сміявся з них, коли вони хизувались, що взяли частину Пісків. А я казав, що ненадовго, що там "ПС", і вони вам зараз дадуть відповідь. Спершу вони перепитували, хто такий "Правий сектор". Пояснював, що це пацани за ідею воюють. Вони їх дуже бояться.

– Чи мав талісмани з собою?

– Армійський жетон. У мене в кишені були образочки і вервичка. Як зняли камуфляж з мене пораненого, то, певно, викинули із одягом. Не було вже тих образочків.

– Ти казав за майбутнє. Яким себе бачиш?

– Таким, як і був. Лише – щоб протез був хорошим. А там все буде добре. Служити, певно, вже не буду, на війну не візьмуть…

– Хотів би повернутись на війну?

– Проти російських військових хотів би воювати.

Спілкувалася Лана Борисова. м.Львів.
Фото автора.

На Фейсбуці створена группа Help the Hero Ostap Havrylyak з метою збору допомоги для Остапа Гавриляка. Допомога акумулюється на картці брата, Володимира Гавриляка: 5211 5374 4554 3890 (Приват Банк).

У святковому строю – молоді "корольовці"

29 серпня у Житомирському військовому інституті імені С.П.Корольова відбулось урочисте складання Військової присяги на вірність Українському народові курсантами набору 2015 року.

Ритуал складання Військової присяги пройшов в урочистій атмосфері. Майбутніх офіцерів привітали заступник начальника Генерального штабу Збройних Сил України генерал-лейтенант Олександр Метелап, представники керівництва Міністерства оборони України, а також інших міністерств і відомств та громадськості, учасники АТО. Найтепліше присутні вітали випускника рідного навчального закладу 1945 року полковника у відставці Германа Івановича Бобильова.

Начальник військового інституту генерал-майор Юрій Даник підкреслив, що курсантам першого курсу судилося стати учасниками творення новітньої історії української держави, втілювати у реальність одвічну мрію нашого народу. Адже вони присягають українському народові в епохальні часи – коли Україна бореться за свою незалежність і суверенітет.

Завершилися урочистості святковим концертом, організованим силами учасників художньої самодіяльності навчального закладу та військового оркестру інституту.

На закінчення свята відбулась зустріч командування військового інституту з рідними та близькими курсантів, яка завершилася екскурсією до Народного музею бойової слави інституту та ознайомленням із умовами проживання і служби молодих військовослужбовців.

Володимир Наконечний.
м.Житомир.

Жовто-блакитні стрічки зігрівали серця у полоні

Днями у зенітному ракетному полку Повітряного командування "Захід", що дислокується на Хмельниччині, відбулась урочиста зустріч військовослужбовців полку, звільнених із полону.

30 грудня 2014 року старшини Валентин Драчук та В'ячеслав Васильков, сержант Сергій Бретоусов та солдат Анатолій Цимбалюк, які були призвані по мобілізації та несли службу у складі свого підрозділу в секторі Б зони проведення АТО, відправились у місто Волноваха до відділення "Нової пошти" за посилками для свого підрозділу та сусідів, котрі знаходилися на передовій. Після отримання посилок, на шляху до побратимів, які дислокувалися безпосередньо на лінії розмежування, бійці потрапили у ворожу засідку. В результаті короткої, але фатальної збройної сутички старшина Валентин Драчук отримав смертельне поранення, інші ж військовослужбовці були взяті у полон.

12 березня дружиною та братом Валентина, які займались волонтерською допомогою для армії, в морзі міста Дніпропетровськ було впізнано тіло старшини. Відомості про інших дійшли до рідних та командування завдяки тому, що сепаратисти дозволили бранцям зателефонувати. Сьогодні військовослужбовці, які перенесли вісім місяців полону, вже на рідній землі. Нескоро ще вони перестануть прокидатися вночі від кошмарів, але принаймні вони вже дома серед близьких, які молилися за них всі ці дні.

– Ми трималися завдяки усвідомленню того, що на нас чекають вдома рідні і близькі, а на передовій – побратими, – розповідає солдат Анатолій Цимбалюк. – "Всепропальського" настрою не було, ми вірили в краще. Пощастило, що до нас не було надмірної жорстокості, агресивну поведінку з побиттям лише викликала знайдена у полонених українська атрибутика. Але ми все одно переховували та не віддали жовто-блакитні стрічки, що були в декого з нас. Це був символ, із яким бракувало сили розстатися. З ними ми й приїхали додому. Дякуємо всім, хто молився за нас, за підтримку. Гадаю, саме це надавало нам сили не скотитись в безнадію.

На вокзалі звільнених із полону бійців урочисто зустріли близькі та родичі, військовий колектив та керівництво міста Шепетівка, при цьому сльози радості та полегшення ховати ніхто не став.

Ірина Баранова. м.Львів.

Новий стабілізатор озброєння від Київського заводу автоматики: легший, менший і влучніший

У публічному акціонерному товаристві "Науково-виробниче об'єднання "Київський завод автоматики ім. Г.І.Петровського" розробили стабілізатор для модернізації бронетехніки.

На столичному підприємстві – "Науково-виробниче об'єднання "Київський завод автоматики ім. Г.І.Петровського" – втілили в життя задуми, де використано принципово нові технічні рішення. Завдяки цьому тепер у Києві виробляють одні з найбільш надійних і досконалих систем стабілізації озброєння та устаткування для бронетехніки.

Сьогодні розробки Київського заводу автоматики встановлюються на такі зразки бронетехніки вітчизняного виробництва, як БТР-3Е1 та БТР-4, і добре зарекомендували себе в бойових умовах. Для модернізації зразків бронетехніки, які вже тривалий час є на озброєнні війська, заводчани розробили стабілізатор СВУ-500-7Ц. Він призначений для БМП-2 і має забезпечити стабілізоване наведення і супровід у горизонтальній і вертикальній площинах наземних, повітряних і надводних цілей. СВУ-500-7Ц має забезпечити ефективність стрільби з місця, на ходу і на плаву.

Стабілізатор СВУ-500-7Ц належить до останнього покоління і відрізняється режимами роботи в цифровому вигляді. Випробування нового стабілізатора для БМП-2 вже перебуває на завершальному етапі. Попередні тестування та бойові стрільби довели його високу ефективність. Навідник-оператор, який вперше випробовував цей пристрій, відзначив, що він простий у користуванні. За його словами, цифровий стабілізатор дозволяє стріляти влучніше, а місця займає в два рази менше, до того, ж він значно легший.

Головне, що застосування цих стабілізаторів у складі легкої бронетехніки дозволить підвищити її тактико-технічні характеристики. Адже за тактичними характеристиками стабілізатор розширює бойові можливості машини шляхом точнішого наведення та стабілізації на ціль, полегшує та збільшує можливості екіпажу в управлінні баштою. Не потрібне перенаведення на ту ж ціль після здійснення пострілу. За твердженнями військових фахівців-практиків, бойовим статутом передбачено наступ спільно з танками і броньованими машинами, що мають стабілізатор озброєння. А поєднання дій танків та БМП значно розширює можливості загальновійськових формувань.

Варто додати, що ці системи керування можуть застосовуватися також у робототехніці, авіабудуванні, безпілотній авіації, кораблебудуванні, автомобілебудуванні, у нафтогазовій промисловості для визначення профілю свердловин, на залізниці – для вимірювання перегинів та деформації рейок тощо.

Костянтин Луньов, заступник генерального директора зі спецтехніки ПАТ "Завод "Ленінська кузня" зазначив:

– На сучасному етапі ведення збройної боротьби провідні країни світу виявляють значну увагу до створення нових систем управління, які сприяють підвищенню ефективності бойових дій. Одним із пріоритетних напрямів є розробка стабілізаторів озброєння для бронетанкової техніки.

Забезпечення ефективності стрільби на великих швидкостях зі значними динамічними прискореннями та великими навантаженнями на елементи підвіски та бойового модуля стало можливим зі створенням колективом українських науковців комплексу керування зброєю на бойових машинах. Це є новий підхід до проектування, синтезу математичних моделей побудови, організації виробництва, впровадження та серійного виробництва.

Використання блоків і модулів, які розробляє Київський завод автоматики ім. Г.І.Петровського, дуже важливе для цілого напряму як наземної, так і морської платформи. Це стосується і модулів для БТР-3, БТР-4, БМП-2 і МТЛБ, а також модулів для легких катерів, які виготовляються в Україні. У будь-якому разі необхідно ритмічно фінансувати розробку та роботи з виготовлення складових частин вітчизняної зброї.

Авіаційні підприємства Харківської області будуть завантажені замовленнями

Про це 31 серпня заявив голова ХОДА Ігор Райнін на урочистій церемонії посвячення в студенти у Харківському національному аерокосмічному університеті ім. М.Є.Жуковського "Харківський авіаційний інститут".

"Ми разом з "Укроборонпромом" ведемо переговори з Казахстаном і Китаєм. Фактично вони на стадії завершення. І я впевнений, що підприємства авіаційної промисловості Харківської області будуть завантажені. Ми обов'язково проінформуємо журналістів після укладення такого договору, але я можу сказати, що ми близькі до цього результату", – повідомив Ігор Райнін.

Київ розірвав угоду з Москвою про співробітництво в "оборонці"

Кабінет Міністрів України зупинив дію міжурядового договору з РФ про виробничу і науково-технічну кооперацію між підприємствами оборонної промисловості від 18 листопада 1993 року. Про це йдеться в опублікованій на сайті уряду постанові №632 від 26 серпня.

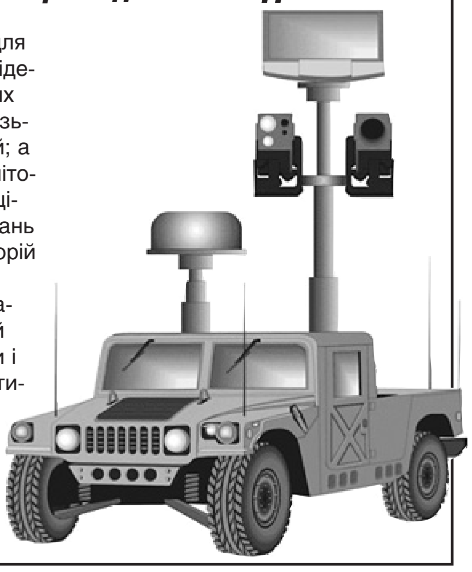
Сам договір свідчив, що його дія автоматично продовжувалася чотири роки, за умови, що жодна зі сторін не пізніше ніж за півроку до завершення відповідного періоду письмово не заявить про своє бажання припинити його дію.

Документ серед іншого зобов'язував сторони "зберігати на взаємовигідній основі наявну виробничу і науково-технічну кооперацію між підприємствами оборонних галузей промисловості у сфері розробки, виробництва військової продукції та продукції господарського призначення, надання послуг військового призначення".

Нагадаємо, що 20 серпня міністр фінансів Олександр Шлапак заявив про те, що Україна повністю припинила продаж Росії військової техніки, а також продукції подвійного призначення. Пізніше Президент України Петро Порошенко заявив, що українські підприємства на сьогодні не займаються експортом у Російську Федерацію товарів військового і подвійного призначення.

Мобільний комплекс наземної розвідки і РЕБ "Джеб"

Українська компанія "Укрспецтехніка" на збройовій виставці в м.Кельце (Польща), яка відкрилась 1 вересня, представила свою нову розробку – мобільний комплекс наземної розвідки і РЕБ "Джеб".

Комплекс призначений для виявлення, класифікації та ідентифікації наземних рухомих цілей, низькошвидкісних низьколітаючих повітряних цілей; а також проведення радіомоніторингу, радіоперехоплення, цілевказівки; виконання завдань з охорони протяжних територій та ведення розвідки.

Демонстраційно-інформаційний фільм про мобільний комплекс наземної розвідки і РЕБ "Джеб", який показуватимуть на виставці, за замовленням компанії "Укрспецтехніка" виконав альянс двох компаній: Defense Express і Digitec Visual Engineering.

Бронеавтомобіль "Тритон" від "Ленінської кузні"

У Києві на виробничих потужностях заводу "Ленінська кузня" вироблятимуть новий бронеавтомобіль "Тритон" в інтересах Національної гвардії та ЗС України.

За своїм призначенням та характеристиками, нова бойова машина "Тритон" представляє собою бронетранспортер із колісною формулою 4х4. Передбачається, що БТР "Тритон" матиме бойову вагу близько 10 тонн і буде озброєний дистанційно керованим бойовим модулем виробництва того ж таки підприємства "Ленінська кузня".

Склад озброєння бойової машини буде включати в себе крупнокаліберний кулемет калібру 12,7 і 40-міліметровий гранатомет УАГ-40. Вогонь вестиметься з броньованої кабіни за допомогою дистанційного керування кулеметом. При цьому система вогню бойового модуля забезпечує ураження цілі на відстані 1,5-2 кілометри з високою точністю. Стрільбу можна одночасно здійснювати як з кулемета, так і з гранатомета.

Бойова машина здатна вплав долати водні перешкоди, що дуже важливо для виконання завдань на місцевості, де безліч річок і озер. Передбачається, що перший дослідний екземпляр нової бойової машини "Тритон" буде продемонстрований до кінця 2015 року.

Новий транспортник від “Антонова” виходить на міжнародний ринок

Поява транспортного Ан-178, дітища заводу “Антонов”, який вперше представили іноземній публіці на авіасалоні Ле Бурже, одразу викликала величезний інтерес у потенційних покупців і чималий резонанс в авіаційних колах, зокрема в Росії, яка з усіх сил намагається зберегти свою авіаційну промисловість.

Вихід нового літака – завжди значуща подія для авіавиробника. Крім того, “Антонов” завжди славився своїми транспортними літаками. Тож на Ан-178 покладають великі надії. Завдяки своєму устаткуванню, сталевий птах може летіти в умовах нульової видимості, а ще на мінімальній швидкості 60 км за годину, сідати як на бетонну, так і грунтову злітну смугу.

Машиною вже зацікавилися замовники з Китаю, Азербайджану та Об'єднаних Арабських Еміратів. Як зазначив в.о. президента ДП “Антонов” Михайло Гвоздьов: “Сьогодні наш літак Ан-178 не має конкурентів. Він займе свою нішу серед літаків з вантажопідйомністю 18 т і може базуватись на грунтових та високогірних аеродромах. Крім того, конкурентною перевагою Ан-178 є його невисока собівартість”. Він також додав, що нещодавно ДП “Антонов” підписало контракт на поставку літаків Ан-178 в Ірак: “Зараз у нас вже є контракт з Іраком. У нас є переговори з Китаєм. Ми якнайшвидше повинні почати серійне виробництво цих літаків”.

Значним ринком для Ан-178 може стати й Індія, яка має великий флот таких літаків, як Ан-12 та С-130. Вже не один рік Росія спільно з Індією намагається створити середній транспортний літак МТА з вантажопідйомністю до 20 тонн, однак проект просувається вкрай важко. До того ж, у майбутнього російсько-індійського літака на поточний момент є проблема з підбором двигуна, та й ескіз був створений всього два роки тому. Крім того, Індія має гіркий досвід співпраці з РФ за іншими напрямками військово-промислового співробітництва (зокрема й авіаційного). І, зважаючи на це, активно шукає інших – більш надійних та прогнозованих партнерів, якість продукції яких викликає значно менше нарікань. Тому з Ан-178 головне – не втрачати час. А для “Івченко-Прогрес” – також поквапитися з налагодженням двигуна підвищеної тяги Д-436-148ФМ для Ан-178, тому що на Антонові вже подейкують про застосування західних двигунів на заміну запорізьким.

У найближчій перспективі “Антонов” може вийти на виробничу потужність до 12 літаків на рік, однак для цього потрібні інвестиції, розмір яких зараз складно оцінити.

Варто додати, що під час недавнього візиту на ДП “410 завод цивільної авіації”, що входить до складу ДК “Укроборонпром”, Президенту України Петру Порошенку продемонстрували модернізовану та нову авіаційну техніку, серед якої – унікальний літак Ан-178.

В огляді авіаційної техніки також брали участь Секретар Ради національної безпеки та оборони України Олександр Турчинов, Міністр оборони України Степан Полторак, заступник Глави Адміністрації Президента України Андрій Таранов, генеральний директор Державного концерну “Укроборонпром” Роман Романов, генеральний директор державного підприємства “Завод 410 цивільної авіації” Сергій Подреза та інші керівники підприємств.

Після ознайомлення з сучасними зразками авіаційної техніки Петро Порошенко вручив Віктору Казурову, заступнику Головного конструктора ДП “Антонов” – директору програми Ан-178, державну нагороду за вагомий особистий внесок у розвиток оборонно-промислового комплексу України, багаторічну сумлінну працю та високий професіоналізм.

Служба інформації “Крила України”.

Кадетське дитинство в добу лихоліття

У Харкові, на базі Державної гімназії-інтернату з посиленою військово-фізичною підготовкою "Кадетський корпус", відбулися урочистості з нагоди початку навчального року та вручення погонів юнакам цьогорічного набору.

На плацу навчального закладу було вручено погони кадета 292 хлопцям з 17 областей України, серед яких – учні 7-10 класів.

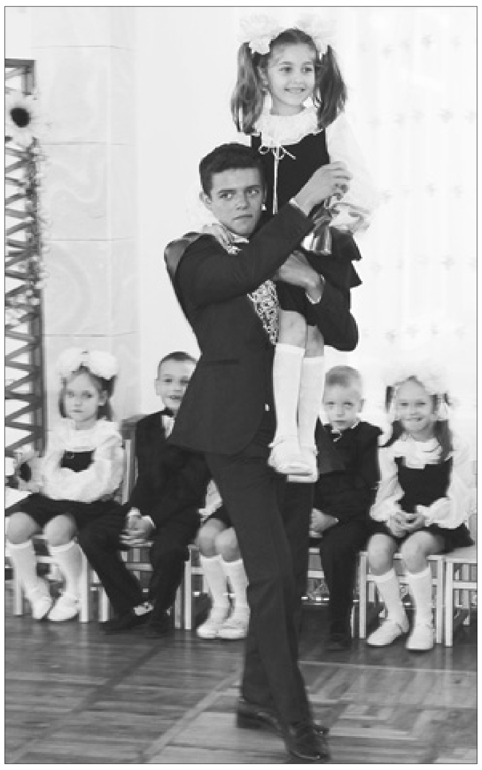
– Сьогодні отримали погони діти, які прийняли для себе важливе і досить не легке рішення – приміряти військовий одностій та випробувати себе на міцність. Усі вони успішно склали вступні випробування та продовжать навчання у стінах "Кадетського корпусу", – зазначив начальник навчального закладу генерал-майор Олексій Середа. – За час навчання вони оволодіють знаннями та навичками з військової та фізичної підготовки, що відчутно допоможе їм в майбутньому, під час вступу у вищі військові навчальні заклади України.

Слід відзначити, що цього року "Кадетський корпус" значно розширився, збільшивши кількість своїх вихованців з 290 чоловік до майже 460. Також серед тих, хто отримав погони, близько 40 чоловік є дітьми батьків, які брали та продовжують брати участь в антитерористичній операції на сході України.

Наприкінці свята для присутніх провели екскурсію закладом, під час якої було показано навчальні класи, спальні приміщення, побутові кімнати, спортивні майданчики тощо.

Дмитро Чалий. м.Харків. Фото автора.

День знань на лінії фронту

Перед новим навчальним роком у Маріупольському міському дитячому будинку "Центр опіки" відбувся святковий концерт, на який запросили і групу CIMIC сектора "М". Військовослужбовці неодноразово допомагали дитячому будинку, і їхня співпраця триває вже майже рік. За цей період група майже 60 раз відвідувала дитячий будинок та надавала гуманітарну допомогу.

Щоб віддячити благодійникам, дітки виявили бажання влаштувати концерт і показати свої досягнення. У холі будинку вихованці організували виставку власних робіт. Тут і малюнки, і різноманітні плетіння, і вишивка, і навіть саморобні магнітики. Як кажуть вихователі, кожен

виріб увібрав часточку душі дитини, яка над нею трудилася, її характер та самопочуття. А головне – любов і повагу до Батьківщини та її захисників.

Цього року перший дзвіночок пролунав для 9 першачків та 6 випускників. Всі вони пройшли через різні випробування долі, але саме цей заклад їх об'єднав і наповнив життя яскравими та приємними емоціями. Тому не дивно, що саме фінальна пісня вихованців закладу "Україна – це ти" зворушила не тільки присутніх жіночок, а й мужніх чоловіків – представників групи CIMIC та батальйону "Дніпро". Коли від дітей лине така любов та віра в перемогу – ніякий ворог не страшний.

Директор "Центру опіки" Людмила Лазаренко побажала військовим залишатися живими та здоровими і пам'ятати, що на них чекають вдома.

– Ми щиро вдячні за вашу допомогу, – запевнила директор закладу. – Нехай ті добрі справи, що ви для нас робите, вертаються до вас і ваших родин сторицею – в десятки раз більше того, як ви допомогли. Ми більше ніж друзі, ми – одна родина.

У свою чергу, командир групи CIMIC сектора "М" полковник Олексій Тарасенко подякував за запрошення на свято та побажав учням хороших оцінок і наполегливості в навчанні.

– Від командування сектора "М" і всіх військових формувань висловлюю готовність забезпечити вам мир, щоб ви мали змогу добре навчатися, рости і досягати намічених цілей в житті, – запевнив полковник Тарасенко.

Методист Ірина Андросова згадує початок співпраці з групою CIMIC і зазначає, що завдяки військовим будинок зміг протриматися взимку цього року.

– Закупівельні ціни підскочили в рази, і в нас не було можливості забезпечити себе продуктами та іншим необхідним. Тоді на допомогу прийшли небайдужі військовослужбовці підрозділів CIMIC, батальйонів "Азов" та "Дніпро". Оскільки кількість дітей суттєво збільшилася – в основному за рахунок дітей-біженців – то й потреб побільшало, – говорить Ірина Андросова.

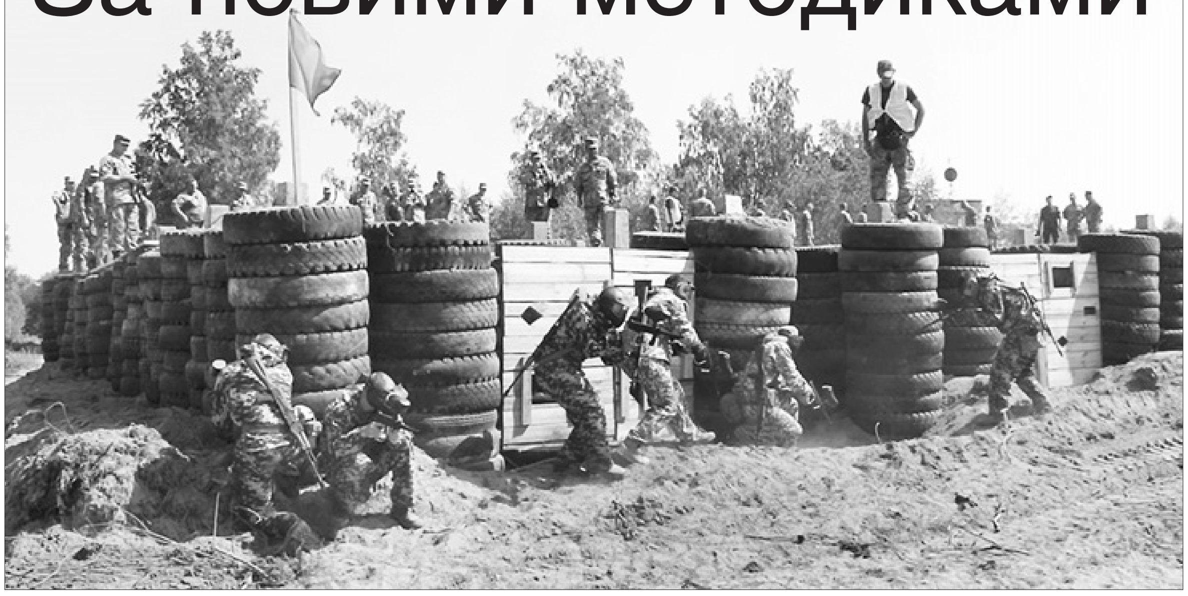
Наразі "Центр опіки" включає в себе будинок маляти, дитячий будинок та інтернат. Загалом, тут налічується 124 дитини різного віку – від немовлят до вже повнолітніх юнаків та дівчат. З початку цього року в будинку з'явилося більше 50 нових мешканців.

Впевнені та налаштовані отримувати нові знання, першого вересня вихованці дитячого будинку приступили до навчання. І попри бойові дії за десятки кілометрів від міста, діти висловили готовність порадувати бійців виїзним концертом у вільний від навчання час.

Ярослава Марченко. "Крила України". м.Маріуполь. Фото автора.

За новими методиками

На базі навчального центру Високомобільних десантних військ Збройних Сил України, що на Житомирщині, під керівництвом начальника Генерального штабу – Головнокомандувача Збройних Сил України генерал-полковника Віктора Муженка пройшло інструкторсько-методичне заняття щодо вироблення єдиної методики в організації та проведенні занять з бойової підготовки із військовослужбовцями, призваними за мобілізацією. В заході був задіяний керівний склад Генерального штабу, Високомобільних десантних військ, бойової підготовки командувань видів, оперативних командувань, навчальних центрів тощо.

Протягом заходу його учасники, на 16 навчальних місцях, ознайомилися з ходом бойової підготовки відмобілізованих вояків, які поповнили лави Високомобільних десантних військ. Зокрема, спостерігали за плановими заняттями з фахівцями ППО, які виконували новітні вправи щодо ураження наземних та повітряних цілей, дії відділення та ведення стрільби при підтримці танка. У свою чергу, розрахунки зі станкових автоматичних гранатометів відпрацьовували ведення зосередженого вогню та “віялом”, військовослужбовці протитанкових керованих засобів здійснювали пуски по дальніх та ближніх рубежах, а також по броньованих цілях.

Крім того, учасники заняття оглянули навчальні місця, на яких воїни проходять психологічну підготовку, спостерігали за діями медиків-десантників під час надання першої медичної допомоги пораненим військовикам на полі бою, їх евакуацією до мобільного польового експедиційного госпіталю ВДВ та безпосередньо етапам роботи у ньому.

– Головним завданням нинішнього заходу є вдосконалення методики організації та проведення занять з бойової підготовки із військовослужбовцями призваними, за мобілізацією до Збройних Сил, з нарощенням їх інтенсивності та якості. Багато нового, сучасного втілено у навчальні програми, але ще немало потрібно зробити, – наголосив генерал-полковник Віктор Муженко.

Руслан Лінник.
Прес-служба ВДВ.

Благодійна мета на тенісному підґрунті

Збірна команда ВПС Польщі, аташе з питань оборони Республіки Корея, генерали запасу, ветерани та діючі військовослужбовці Збройних Сил, тенісні клуби з Трускавця, Одеси та Вінниці – приблизно такий склад учасників Міжнародного благодійного тенісного турніру, який днями завершився у Вінниці. Уже п’яте за ліком змагання проводилося на тенісних кортах Військово-медичного клінічного центру Центрального регіону і, традиційно, присвячувалося Дню Незалежності України.

Географія турніру ще кілька років тому була значно ширшою. Приїжджали учасники з країн-сусідів, країни-агресора зокрема. Тепер їх немає, можливо, не хочуть бути “розп’ятими” чи “закатованими” українськими радикалами… На жаль, війна робить корективи навіть у спорті, однак від того видовищність, а головне – благодійна мета змагання зовсім не постраждали. Адже долучилося більше спонсорів та небайдужих людей, які допомогли в організації та зборі коштів для важко поранених військовослужбовців на сході держави.

Тож у рамках Міжнародного благодійного тенісного турніру на Кубок Повітряних Сил Збройних Сил України за результатами проведеної роботи було зібрано благодійні кошти у розмірі 26 тисяч гривень, які пропорційно розподілили серед визначених лікарями шістьох важкопоранених військовослужбовців Повітряних Сил. Крім того, небайдужі підприємці допомогли і в організації турніру: невеличким призовим фондом та іншими дрібницями.

– Від імені всіх учасників щиро дякую приватному підприємцю Геннадію Тарасову, голові ПАТ “Вінницький олійножиркомбінат” Дмитру Чаленку, Благодійному фонду Вінницької торгово-промислової палати та усім небайдужим за надану допомогу в організації та зборі коштів для бійців АТО, – каже один із організаторів першості полковник запасу Петро Майданюк. – Це благородна справа – допомагати нашим захисникам, до того ж, це популяризація спорту серед військових і, яка не є, міжнародна співпраця.

Власне, цього разу перше місце серед військових команд вибороли наші західні сусіди – збірна Повітряних сил Республіки Польща. На другій сходинці – команда Повітряних Сил ЗС України. І третє місце – в активі збірної Військово-Морських Сил ЗС України.

Серед тенісних клубів місця розподілилися таким чином. Перше місце – команда клубу “Бомонд” (Вінниця), друге – команда клубу з міста Трускавець і третє – команда клубу “Смеш-У” (Вінниця).

Кращим гравцем тенісного турніру організатори одноголосно визнали службовця Повітряних сил Збройних сил Республіки Польща Кшиштофа Пітуру.

Переможцям та призерам тенісного турніру в командній першості вручено кубки та дипломи. Призери в одиночному та парному розрядах, а також у мікстах отримали медалі, грамоти та подарунки від організаторів турніру.

Участь в церемонії закриття змагань та нагородженні учасників взяв перший заступник командувача Повітряних Сил ЗС України генерал-лейтенант Аркадій Вашутін. Він привітав спортсменів з успішним завершенням турніру, потиснув руку переможцям і запросив усіх на корти наступного року, висловивши сподівання, що у мирний час.

Юрій Ігнат. “Крила України”.
Фото Петра Майданюка.

АНТИМАЙДАННІ МАНЕВРИ

Кремль боїться власного Майдану

Заяви про те, що Кремль боїться “Майдану” не лише на території сусідніх країн, а й на власних теренах, вже не виглядають такими безпідставними, як це намагаються представити у російських ЗМІ. Зайвим тому підтвердженням є проведення спільних навчань десантних сил і спецназу Росії, Білорусі та Сербії під абсолютно “невинною” назвою “Слов’янське братерство”. Воно триватиме до кінця цього тижня неподалік Новоросійська.

Як цитує “Інтерфакс” командувача ПДВ РФ Володимира Шаманова, в рамках навчань війська, серед іншого, “відпрацюють силове придушення “Майдану”. Основною ж метою є підготовка і застосування спільного угруповання у спеціальній операції з виявлення та знищення центру підготовки незаконних збройних формувань.

Відповідно до сценарію маневрів, “антиурядові елементи” і регулярні збройні формування противника намагаються шляхом провокацій і терактів максимально дестабілізувати обстановку в умовній державі. Виходячи з цього, командування об’єднаного угруповання прийняло рішення про проведення спільної антитерористичної операції зі знищення незаконних збройних формувань і відновлення правопорядку.

За словами Шаманова, на першому етапі навчань буде широко застосовуватися нелетальна зброя. Яка саме, він не уточнив, але схоже, що йдеться про світло-шумові гранати та інші спецзасоби, термінова поставка яких відбулася із Росії під час українського Майдану. Також в рамках першого етапу буде проведена низка спецоперацій щодо запобігання заворушенням і нагнітанню обстановки за сценарієм “Майдан”.

У тренуваннях бере участь посилений батальйон 7-ї гвардійської десантно-штурмової (гірської) дивізії, від Сербії – окрема десантна рота, від Білорусі – дві роти сил спеціальних операцій. Всього до “антимайданівських навчань” задіяно понад 700 військовослужбовців, 20 літаків і вертольотів, 100 одиниць техніки, у тому числі – білоруської.

ПЕРЕДИСЛОКАЦІЯ

Раптори прибули до Європи

Вперше про наміри Сполучених Штатів перебазувати винищувачі 5-го покоління F-22 Raptor до Європи стало відомо лише два тижні тому. 24 серпня глава Військово-повітряних сил США Дебора Лі Джеймс повідомила про намір Вашингтона розмістити F-22 в Європі. Тоді вона пояснила прийняття такого рішення кроком, спрямованим на заспокоєння країн НАТО з приводу потенційної російської агресії в рамках прийнятої Вашингтоном “Ініціативи щодо забезпечення європейської безпеки”.

Не пройшло й тижня після цієї заяви, як F-22 Raptor вже приземлилися на базу ВПС Spangdahlem у Німеччині. Як повідомляється на веб-сайті ВПС США у Європі та Африці, загалом до Німеччини передислокувались чотири Раптори та один військово-транспортний C-17 Globemaster III, який доставив льотчиків, персонал та обладнання для обслуговування. Усі вони будуть задіяні до виконання польотів в рамках спільних навчань із союзниками по НАТО, що мають розпочатися найближчим часом.

Варто зазначити, що F-22 Raptor у Європі розміщуються вперше. Як заявив командувач ВПС США у Європі та Африці генерал Френк Горенц, місія F-22 у Європі є тренувальною. Крім того, це є чудовою нагодою не лише довести можливість швидкого розгортання літаків 5-го покоління у Європі, а й відпрацювати елементи взаємодії з іншими типами літаків як ВПС США, так і партнерів по НАТО.

Вже наступного дня, 29 серпня, два винищувачі F-22 перебазувались до польської авіабази Ласк. Як повідомляє інформаційна агенція Reuters, таким чином ВПС США вивчають можливості інфраструктури аеродромів союзних держав стосовно забезпечення польотів літаків цього типу.

“ГЕОПОЛІТИЧНІ” УГОДИ

“СТО” для МіГ-29

Вслід за Чехією та іншими східноєвропейськими країнами, що вирішили позбутися від “опіки” російської “оборонки”, минулого тижня міністр оборони Болгарії Микола Нінчев і його польський колега Томаш Семоняк підписали заяву про наміри. Відповідно до цього документа болгарські винищувачі МіГ-29 будуть обслуговуватися авіаремонтними підприємствами Польщі, а не Росії, як це було раніше.

Також цього дня країни підписали угоду про співпрацю у військовій сфері. Про це повідомляє прес-служба міністерства оборони Болгарії.

Досягнуті домовленості передбачають модернізацію трьох винищувачів до середини наступного року і ще трьох – до кінця 2016 року. Роботи буде виконувати польська державна компанія WZL-2. Як сказав Томаш Семоняк, це рішення “має велике геополітичне значення”.

ВПС Болгарії мають на озброєнні близько двох десятків винищувачів МіГ-29 ще радянського виробництва. Усі вони ремонтувалися підприємством РЛК “МіГ”, на яке офіційна Софія неодноразово скаржилася через затримки при виконанні договорів. Цього місяця термін дії контракту із російською компанією спливає. Зважаючи на це, а також беручи до уваги низку факторів геополітичного значення, ВПС Болгарії змінили виконавця робіт з ремонту та обслуговування винищувачів МіГ-29.

РОЗРОБКИ

Японська “невидимка” готова до першого польоту

Японський літак-демонстратор технологій, виконаний із широким застосуванням технології “стелс” ATD-X “Сінсін”, готовий здійснити свій перший політ. Літак розроблено у Технічному проектно-конструкторському інституті (TRDI) японського міністерства оборони. Раніше ЗМІ повідомляли, що перший політ винищувача перенесуть на кінець 2015 року через недоліки в роботі програмного забезпечення, відповідального за автоматичний перезапуск двигунів у польоті. Утім, очевидно програмісти подолали цю проблему набагато швидше ніж очікувалось.

За розміром ATD-X близький до Saab Gripen. За формою – до американського винищувача п’ятого покоління F-22 Raptor. Розміри і кут нахилу вертикального оперення, форма повітрозабірників також дуже схожі із F-22. ATD-X повинен стати бюджетною версією перспективного багатоцільового бойового літака п’ятого покоління, здатного протистояти сучасним китайським і російським винищувачам.

До кінця 2018 р. уряд Японії має прийняти рішення про те, чи будуть використані технології ATD-X в проекті перспективного винищувача F-3, який повинен буде замінити застарілі Mitsubishi F-2. Дослідно-конструкторські роботи зі створення F-3 мають розпочатися в 2016-2017 роках, а перший прототип винищувача підніметься в повітря в 2024-2025 роках.

АВІАПАРИТЕТ

A-10 Thunderbolt вже у Латвії

Ще донедавна американські військові наполегливо проштовхували ідею про виведення зі складу ВПС та продаж штурмовиків A-10 Thunderbolt іншим країнам. І, скоріше за все, воно б так і сталося, якби не загострення воєнно-політичної обстановки у східній Європі. Принаймні від минулого тижня A-10 дислокуються саме там: в Естонії на авіабазі Емарі та Латвії – у Лєілварде.

Станом на початок цього тижня відомо, що до Естонії перекинуто 8 штурмовиків A-10 Thunderbolt II. До Латвії перелетіли поки що “перші два” літаки цього типу. А це говорить про те, що передислокація продовжуватиметься і надалі. Скільки A-10 Thunderbolt загалом буде розміщено у країнах Балтії, не повідомляється. Але, очевидно, їхня кількість буде достатньою, аби забезпечити своєрідний паритет сил у регіоні у контексті концепції європейської безпеки. Не варто виключати й можливість того, що саме ці літаки таки будуть виведені зі складу ВПС США та передані чи продані східноєвропейським країнам, збройні сили яких не мають власної військової авіації.

ФІНАНСИ СПІВАЮТЬ РОМАНСИ

Нова ДПО – не на часі

Роботи за новою державною програмою озброєнь Росії (ДПО) почнеться не раніше стабілізації економічної ситуації в країні. Про це повідомляє ТАРС із посиланням на поінформоване джерело в уряді. “Будь-яка програма повинна базуватися на соціально-економічному прогнозі, а його зараз немає. Мінекономрозвитку і Мінфін не можуть нам його надати... Відтак, роботи у контексті ДПО на 2016-2025 роки будуть розгорнуті не раніше стабілізації економічної ситуації і ясності із майбутнім прогнозом соціально-економічного розвитку”, – пояснив співрозмовник агентства.

Варто додати, що старт новій держпрограмі озброєнь мали дати на початку 2016-го. Пізніше, через складнощі з наповненням бюджету, його відклали. У лютому цього року повідомлялося, що старт нової ДПО перенесуть ще на два роки. Крім того, із амбітних 55 трлн рублів, виділених на її реалізацію, фінансування нової ДПО скоротили до 30-ти.

Як стверджують експерти, виконання нині діючої програми ДПО Росії, що розрахована на 2011-2020 роки, також під питанням. Її загальний обсяг фінансування складає 20 трильйонів рублів, але через фінансові та технологічні санкції з боку світової спільноти її перспективи виглядають доволі примарними. Така ж доля спіткала і попередню програму озброєнь на 2007-2015 рр. Вона також не була реалізована через неритмічне фінансування, а згодом повністю замінена на ДПО 2011-2020.

Сторінку підготував Сергій Клименко.

У ДКА України – новий голова

Згідно з розпорядженням Кабінету Міністрів України від 19 серпня 2015 р. №853-р "Про призначення Сабадоша Л.Ю. головою Державного космічного агентства України" та наказу ДКА України від 26 серпня 2015 р. №152-к "По особовому складу" Любомир Сабадош приступив до виконання обов'язків Голови Державного космічного агентства України з 26 серпня 2015 року.

Попередній керівник Державного космічного агентства України Олег Уруський розпорядженням Кабінету Міністрів України та згідно з наказом ДКА звільнений з роботи 25 серпня 2015 року за власним бажанням.

До призначення головою ДКА України Л.Сабадош з 2006 року обіймав посаду Генерального директора державного науково-виробничого підприємства "Об'єднання "Комунар" в Харкові.

Народився 12 грудня 1973 року в м.Коломия Івано-Франківської області. Українець. Закінчив Львівську комерційну академію (1995). Кандидат технічних наук (2014). Радник прем'єр-міністра України з космічної діяльності (2015).

Прес-служба ДКА України.

Цілий рік узаперті

НАСА починає новий експеримент-імітацію марсіанської місії

У команду учасників увійшли французька астробіолог, німецький фізик і чотири американці – пілот, архітектор, доктор/журналіст і вчений-ґрунтознавець.

Експеримент проходить на млявому, північному схилі вулкана Мауна-Лоа, де встановлено спорудження-купол для проживання учасників діаметром 11 метрів і заввишки 6 метрів.

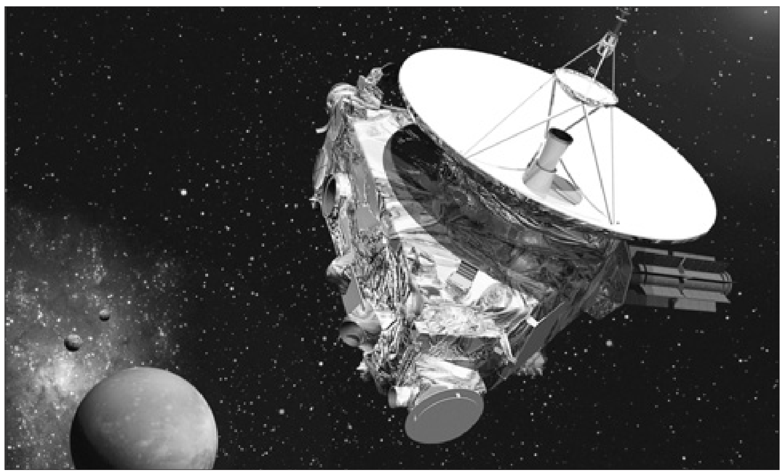
Перебуваючи в місці, позбавленому тварин і рослинності, учасники імітованої експедиції закриються в будинку-куполі в 1:00 GMT в неділю, поклавши офіційний початок місії тривалістю 12 місяців.

Чоловіки і жінки, у яких будуть власні невеликі кімнатки з ліжком і письмовим столом, проводитимуть час всередині будинку-купола, харчуючись досить специфічною їжею на зразок порошкоподібного сиру і консервованого тунця, і виходитимуть назовні тільки одягненими в скафандр, а також матимуть лише обмежений доступ в Інтернет.

В даний час технології, якими володіє НАСА, дозволяють здійснити пілотований подорож до Марса з подальшим поверненням на Землю не менше ніж за 1-3 роки. Знаходження будь-яких, навіть вкрай неконфліктних людей в обмежених умовах, без вільного доступу до свіжого повітря, їжі, за відсутності приватного життя, неминуче викликають міжособистісні конфлікти. Вивчення причин виникнення таких конфліктів та їх усунення є основною метою подібних імітованих марсіанських місій.

"Нові горизонти" вибирають чергову наукову ціль

НАСА обрало потенційну наступну ціль для відвідування зондом "Нові горизонти" після його історичного прольоту повз системи Плутона, що відбувся 14 липня. Вона представляє собою невеликий об'єкт Поясу Койпера, відомий як 2014 MU69, що рухається навколо Сонця по орбіті, радіус якої приблизно на 1,5 мільярда кілометрів більше за радіус орбіти Плутона.

Цей далекий КВО став однією з двох потенційних нових наукових цілей для місії, а також потенційною науковою ціллю, рекомендованою американському космічному агентству командою місії "Нові горизонти". Тим не менш, НАСА проведе докладну оцінку доцільності цього дослідження в рамках стандартного процесу розгляду проекту розширеної місії.

Настільки ранній вибір обумовлений тим, що команді місії "Нові горизонти" потрібно направити зонд до обраної цілі вже цього року, щоб встигнути зробити необхідні для зближення маневри, поки у космічного апарата не вичерпається запас палива. Будь-які затримки призведуть до втрати дорогоцінного палива і підвищення ризиків.

КВО 2014 MU69 становить в поперечнику лише 45 кілометрів, при цьому він приблизно в 10 разів більший і в 1000 разів масивніший, ніж типова комета, але в 100-200 разів менший за розміром і в 10000 разів менш масивний, ніж Плутон. Вважається, що об'єкти, подібні до 2014 MU69, є "будівельними цеглинками", з яких формувалися планети Поясу Койпера, такі як Плутон.

Японський астронавт відправиться на МКС

Японський астронавт Норісіге Канаі в листопаді 2017 р. полетить на Міжнародну космічну станцію. Про це повідомило Японське агентство аерокосмічних досліджень (JAXA).

За його даними, він буде включений до складу екіпажу 54-ї або 55-ї експедиції до МКС, яку туди доставить космічний корабель "Союз". Термін його перебування на орбіті складе близько півроку. Це буде його перший політ в космос.

JAXA повідомляє, що Канаі почне підготовку в січні наступного року. На МКС він виконуватиме обов'язки інженера, а також проводитиме наукові експерименти на дослідному модулі.

Технологія НАСА покликана збільшити точність посадки на Марс

Створення роботизованих космічних апаратів, які могли б здійснювати посадку в конкретну задану точку, все ще представляє собою нездійсненну мрію для інженерів. Однак нова технологія може дозволити досягти віддалених місць призначення з більш високою точністю посадки.

Нова технологія посадки на Марс, над якою працюють вчені з Лабораторії реактивного руху НАСА в Пасадені (штат Каліфорнія) і Техаського університету в Остіні, в режимі реального часу порівнює знімки поверхні внизу з попередньо записаними зображеннями в пам'яті комп'ютера космічного апарата і оцінює близькість розташування заданого місця посадки. Розрахункова зона посадки марсохода Curiosity досягала в своїх розмірах 20х7 кілометрів. За словами представників НАСА, нова технологія може бути використана не тільки для посадки на Марс, але й пристосована для посадки на Місяць чи астероїди.

"Ця розробка в майбутньому зможе значно збільшити наші можливості здійснення безпечної і точної посадки на поверхню Марса. Ще одна перевага нової технології полягає в тому, що її впровадження не спричинить за собою великих фінансових і тимчасових витрат", – говорить Чад Едвардс, головний технолог відділення НАСА з досліджень Марса.

Система, названа ADAPT, була протестована за допомогою апарата Xombie Masten Space Systems з вертикальним стартом і вертикальною посадкою, сконструйованого аерокосмічною компанією Masten Space Systems в Мохаве (штат Каліфорнія).

У ході пари випробувальних польотів Xombie система ADAPT була піднята на задану висоту в 325 метрів. Під час другого випробувального польоту на висоті 190 м апарат скорегував свій курс, після чого успішно здійснив посадку.

Під час випробувань були протестовані відразу дві технології. Перша, система НАСА Lander Vision System, покликана робити знімки і порівнювати їх із заданими зображеннями. Друга, Guidance for Fuel-Optimal Large Diverts, призначена для обробки даних і коригування курсу космічного апарата у напрямку до цільового місця посадки.

УКРАЇНЦІ – НАЦІОНАЛЬНІ ГЕРОЇ ІНШИХ КРАЇН

Два Герої, дві Золоті Зірки, але – різні...

Мудреці кажуть, що немає поганих народів – є погані люди, і це насправді так. Два народи вчора жили разом, а сьогодні хтось поставив свої політичні, фінансові чи інші амбіції понад усім, і ось ці народи стають ворогами, ллється кров, гинуть люди... Сьогодні такі відносини, на превеликий жаль, з подачі Кремля спостерігаються між Україною та Росією. А чверть століття тому міжнаціональну ворожнечу було розв'язано між народами Вірменії та Азербайджану. І ось долею судилося тоді, понад двадцять років тому, двом синам українського народу опинитися по різні боки протистояння у Нагірно-Карабаському конфлікті. І обидва українці загинули, виконуючи кожен свій обов'язок так, як вони розуміли це, як їх того вчили. І обидва посмертно стали національними героями цих двох ворогуючих країн – Вірменії та Азербайджану...

Уродженець Вінниччини Микола Кічмар, який народився і виріс у селі Качківка Ямпільського району, до Криму потрапив після призову на строкову службу. І так подолянин полюбив Крим, що після звільнення у запас оселився на півострові.

Він був простим фрезерувальником на заводі "Мусон", але, незважаючи на пролетарське буття й селянське походження, вирізнявся з-поміж інших якоюсь вродженою інтелігентністю, начитаністю і високим рівнем інтелекту. Микола активно займався громадською діяльністю – був одним із перших засновників севастопольської громади "Просвіта". Відкритий наступ шовіністичних кіл на українство Криму спонукав Миколу Кічмара до політичної діяльності. Він вийшов із комсомольської організації заводу та вступив до місцевого осередку Народного руху України.

На початку 1990 року, коли народ Литви оголосив про незалежність своєї держави, Микола Кічмар звернувся з відкритою телеграмою до литовського народу, в якій висловлював підтримку його прагнення до свободи і незалежності, сподіваючись, що й Україна невдовзі стане незалежною: "Ваш приклад вселяє надію на відродження і моєї Батьківщини – України. "Борітеся – поборете"..." – цитував він у листі Тараса Шевченка.

Збереглася також копія його листа до Михайла Горбачова, в якому він звинувачує Москву у спробах задушити демократичні процеси в республіках СРСР, зокрема в Литві, нагадуючи генсекові про минулі втручання Радянського Союзу у справи інших держав: Угорщини в 1956 році, Чехословаччини в 1968 році й Афганістану в 1979 році, а також про пізніші ганебні події – розстріл демонстрантів у Новочеркаську, погром у єреванському аеропорту і автоматні черги в Тбілісі. Діяльність Миколи Кічмара стала відомою за кордоном. Він отримав пропозицію стати незалежним спостерігачем від Організації Об'єднаних Націй у Нагірному Карабаху й сумлінно, не шкодуючи сил, взявся за виконання місії.

У Вірменії Кічмар організовував продовольчу допомогу дітям-сиротам, возив до Карабаху підручники. До Севастополя навідувався ненадовго, знову і знову поспішаючи до Вірменії, де проливалася кров. Кічмар був у Нагірному Карабаху з кількома місіями. І щоразу віз туди продукти, солодощі для дітей.

Відчайдушний за вдачею, Кічмар все ж таки боявся повторення карабаської трагедії у Криму і часто говорив про це. У Севастополі він завжди застерігав земляків від повторення кривавого досвіду Закавказзя, говорив про необхідність діалогу різних етнічних груп і поваги до потреб меншин.

Микола Кічмар був одним з 23 незалежних спостерігачів, які підтвердили результати волевиявлення населення Нагірного Карабаху під час референдуму 10 грудня 1991 року, відповідно до результатів якого була проголошена Нагірно-Карабаська Республіка.

Але доля іноді буває жорстокою: він загинув у 40 років, у розквіті сил і можливостей. 9 травня 1992 року автобус, у якому знаходилися правозахисники з різних країн (серед них і Микола Кічмар), проходячи через Лачинський коридор, був розстріляний азербайджанськими "Градами" поблизу Степанакерта. З важким осколковим пораненням його вертольотом доставили до військового шпиталю в Єревані, але прооперувати не встигли.

Якось розмовляючи зі своїми вірменськими друзями, Микола Кічмар обмовився, що хотів би бути похованим серед кавказьких гір. Його бажання збулося...

Заповіт Миколи Кічмара виконали, поховавши його з почестями 13 травня 1992 року в Єревані, на Алеї Федаїнів (захисників вірменського народу). На його надгробкові, зробленому на кошти української громади, зображена калина з написом: "Микола з України". Посмертно він був удостоєний найвищої нагороди – був визнаний Національним героєм Вірменії.

У тому ж 1992 році у цих краях загинув інший українець – харків'янин Руслан Половинка. І, якщо Микола Кічмар евакуйовувався вертольотом, хоча його й не змогли врятувати, то Руслан Половинка загинув у палаючому гвинтокрилі...

Уродженець Змієва, що на Харківщині, Руслан Половинка з дитинства мріяв стати льотчиком, навчався в аероклубі ДТСААФ, де стрибав із парашутом та літав на вертольоті. Тож після закінчення школи він вступив до Сизранського вищого військового авіаційного училища льотчиків. Після випуску молодий лейтенант-українець потрапив служити в Нахічевань.

То були суперечливі часи – Союз розвалювався й тріщав по швах, хтось із військових їхав по "своїх національних квартирах", як тоді було прийнято казати, а хтось залишався служити там, куди потрапив. Доля склалася так, що лейтенанту Половинці запропонували продовжити службу в окремій вертолітній ескадрильї у Баку, й він погодився. І тут мир розірвався Карабаською війною.

Льотчик-оператор вертольота Мі-24 лейтенант Руслан Половинка у складі військової частини брав участь у бойових діях під час Карабаської війни протягом 1991-92 років. Відзначився в боях за Кубатли, Лачин, Мардакерт. 6 серпня 1992 року, отримавши інформацію про те, що на висоті Касапет азербайджанські війська потрапили в оточення, екіпаж Мі-24 у складі Закіра Меджидова, Руслана Половинки та Джаваншира Рагімова отримав наказ підтримати оточених. Виконавши три бойові вильоти до району висоти, екіпаж повністю знищив бойову техніку та живу силу противника, а також, приземлившись, забрав поранених. Та – не всіх. Четвертий бойовий виліт був виконаний задля вивезення решти поранених. І тут у вертоліт вручила ракета ПЗРК.

– Командире, я тебе не кину, будемо рятувати вертоліт! – так записала "чорна скринька" останні слова 22-річного українця.

Указом президента Азербайджанської Республіки №204 від 14 вересня 1992 року лейтенанту Половинці Руслану Олександровичу було присвоєно звання Національного героя Азербайджану (посмертно). Втім, нагорода знайшла близьких Героя лише через 22 роки...

Справа в тому, що за традицією, Національних героїв в Азербайджані ховають на Алеї шахідів у Баку, або на батьківщині. Батьки Руслана Половинки обрали другий варіант – у Змієві їм легше доглядати за могилою сина. Тож поховали його на українській землі. І лише через 22 роки сім'ю загиблого Героя розшукав азербайджанський журналіст, і невдовзі до Змієва прибув заступник начальника головного управління міністерства оборони Азербайджану полковник Абдулла Гурбані, який і вручив батькам Героя "Золоту Зірку"...

Ось такі ці дві історії – історії про двох українців, які волею долі опинилися у двох ворогуючих таборах, кожен до кінця виконав свій обов'язок на далекій землі...

Олексій Тригуб. "Крила України".

ІМЕННІ ЛІТАКИ

За загиблого Гучка та... живого Бабака!

Останній рік Великої Вітчизняної війни льотчик-винищувач старший лейтенант Григорій Дольников, який згодом командуватиме в Одесі цілою повітряною армією, воюватиме ще й Єгипті та Ефіопії, стане заслуженим льотчиком СРСР, Героєм Радянського Союзу та генерал-полковником авіації, закінчував на "Аерокобрі", фюзеляж якої прикрашав пам'ятний напис. З одного боку – "За Петю Гучка", з іншого – "За Ваню Бабака". Це – в пам'ять про бойових друзів, які не повернулися з польоту. Втім, перший із них дійсно загинув, а другому, також майбутньому генералу та Герою Радянського Союзу, довелося потрапити у полон. Як, власне, незадовго перед тим – і самому Дольникову...

Григорій Дольников свою першу війну розпочав у 1943 році – саме тоді після закінчення Батайської військової авіаційної школи пілотів і первічної служби у запасному авіаполку в Азербайджані старший сержант Дольников прибув до 100-го гвардійського винищувального авіаційного полку на Південний фронт. Разом із ним прибув і його друг – Петро Гучок, такий самий сержант. Того ж дня їм було присвоєне первинне офіцерське звання "молодший лейтенант", а вже за кілька днів вони відкрили власні бойові рахунки.

У наставниках молодих льотчиків були такі майстри повітряного бою, як Герої Радянського Союзу Іван Бабак, Микола Лавицький, брати Борис та Дмитро Глинки, тому вчилися льотній майстерності хлопці швидко.

Через два з половиною місяці на рахунку Григорія було вже 55 бойових вильотів та чимало збитих літаків противника. І ось у 56-му вильоті, витративши боезапас, він здійснив подвиг – таранив своїм літаком літак ворога. Поранений, він приземлився з парашутом прямо на німецькі позиції та потрапив у полон.

Варто зазначити, що у німецькому госпіталі у Вознесенську радянському льотчику врятували ногу. Після лікування він опинився в офіцерському таборі – "офлагу". Звідти разом із іншими полоненими льотчиками з третьої спроби він через місяць втік і подальші півроку воював разом із товаришами у складі партизанського загону. Коли Миколаївщину було визволено, після так званої "фільтрації" повернувся до свого полку.

Наприкінці травня 1944 року в Румунії тривали запеклі повітряні бої. Протягом тижня молодий лейтенант Дольников збив 5 літаків противника, 2 з яких – в одному лише бою, бою, яким керував Іван Бабак.

На початку 1945 року Івана Бабака було призначено командиром 16-го гвардійського винищувального авіаполку, а гвардії лейтенант Григорій Дольников прийняв від нього його літак із дарчим написом "От школьников Мариуполя".

16 березня літак Героя Радянського Союзу Бабака був збитий зенітками, а 18 квітня був збитий і Герой Радянського Союзу Гучок. У пам'ять про бойових друзів на своєму літаку до напису маріупольських школярів Григорій додав ще два – "За Ваню Бабака" та "За Петю Гучка". Втім, із роками з'ясувалося, що поранений Іван Бабак потрапив у полон, а потім повернувся до строю. Три десятиліття по тому два Герої, два відставні генерали авіації сфотографувалися на фоні такого ж самого літака Маріупольського аероклубу з такими ж само написами на борту...

Олексій Тригуб. "Крила України".

ПРОФЕСІЙНИЙ БОКС

Усик здолав Мюллера

29 серпня Інтерконтинентальний чемпіон за версією WBO у важкій вазі Олександр Усик на київському рингзі захистив свій титул від посягань південноафриканця Джонні Мюллера.

Український боксер з Криму технічним нокаутом переміг свого суперника. Українець двічі відправив його в нокдаун, після чого суддя вирішив зупинити бій.

– Дякую Всевишньому за допомогу. Я думаю, що то далася підготовка, наш настрій. Я не думаю, що це було легко, може це комусь зі сторони здалося так, – сказав Олександр Усик після бою.

Нагадаємо, у квітні українець успішно захистив титул Інтерконтинентального чемпіона за версією WBO в поєдинку з росіянином Андрієм Князєвим.

ЛЕГКА АТЛЕТИКА

Бондаренко – найкращий спортсмен серпня

Стрибун у висоту Богдан Бондаренко визнаний Національним олімпійським комітетом України найкращим спортсменом України в серпні. А його особистий наставник та батько Віктор Бондаренко названий найкращим тренером останнього літнього місяця.

На чемпіонаті світу з легкої атлетики, який відбувся в китайському Пекіні, український "висотник" здобув срібну медаль, яка стала найвагомішим досягненням в індивідуальних олімпійських дисциплінах серед усіх українських спортсменів протягом минулого місяця.

Богдан підкорив планку у 2,33 метра, забезпечивши собі другу сходинку на п'єдесталі пошани світової першості.

ЧЕМПІОНАТ СВІТУ

У скарбничці сумоїстів – 16 медалей

З 27 по 31 серпня в Осаці (Японія) відбувся чемпіонат світу з сумо серед дорослих та юніорів. Українські спортсмени завоювали 16 нагород: 6 золотих і 10 бронзових.

В індивідуальних змаганнях серед дорослих чемпіонкою світу стала Марина Максименко (до 80 кг). "Бронзу" світової першості завоювали Аліна Бойкова (до 65 кг), Марія Дрбоян (понад 80 кг) та Іванна Березовська (абсолютна вагова категорія). У командних змаганнях чемпіонами світу стали Аліна Бойкова, Марина Максименко, Марія Дрбоян та Іванна Березовська.

Також на цих змаганнях найсильніших виявляли і юніори. Володаркою "золота" в індивідуальній першості стала українка Карина Колесник (до 60 кг). Бронзові нагороди завоювали Важа Даіаури (до 80 кг), Андрій Галета (до 100 кг) та Андрій Соколовський (понад 100 кг). У турнірі чоловічих команд українці Важа Даіаури, Андрій Галета, Андрій Соколовський і Андрій Дащук фінішували третіми.

Участь у змаганнях взяли 300 спортсменів з 30-ти країн.

ІНЦИДЕНТ

У Латвії на ралі розбилися гонщики з Одеси

Одеські автогонщики Юрій Кочмар і Сергій Коваль розбилися під час ралі "Курземе" у Латвії. Про це повідомила команда Odessa Rally Team.

Подія сталася на 11-й спецділянці ралі. Mitsubishi Evolution одеситів на великій швидкості вилетів за межі траси та врізався у дерево. Медичні служби спрацювали оперативно, й екіпаж був доставлений у лікарню міста Лієпая. Наразі стан екіпажу оцінюється як стабільно важкий.

ШАХИ

Наступний рік може стати роком шахів в Україні

Про це заявив президент Міжнародної федерації шахів (ФІДЕ) Кірсан Ілюмжинов. Глава ФІДЕ відвідав Київ, де обговорив організаційні питання щодо матчу за світову шахову корону між китаянкою Хоу Іфань та українкою Марією Музичук, а також провів зустріч з мером Києва Віталієм Кличком.

– Наступний рік може бути оголошений у країні роком шахів, – сказав Ілюмжинов. – Тому що Україна прийме кілька великих подій. Ця пропозиція була підтримана Борисом Ложкіним (голова Адміністрації Президента України, голова оргкомітету матчу Музичук-Іфань).

Раніше на зустрічі з Кличком президент ФІДЕ домовився про те, що наступного року в Києві відбудеться один з етапів жіночого Гран-прі ФІДЕ.

– Під час наступної поїздки плануємо провести зустріч керівництва ФІДЕ і міністерства освіти країни, – розповів Ілюмжинов. – Будемо обговорювати можливість введення шахів у шкільну програму Києва. Вже зараз мерія починає активну роботу щодо впровадження шахів у школи. Поки що, на першому етапі, на факультативній основі. ФІДЕ надасть необхідну технічну та методологічну підтримку.

ТЕНІС

Наші на US Open. Перемоги і поразки

Еліна Світоліна впевнено стартувала в основній сітці US Open-2015. Перша "ракетка" України за 1 годину та 14 хвилин у двох сетах переграла росіянку Єлизавету Кулічкову – 6:1, 6:4. Наступною суперницею Еліни буде Кайя Канепі з Естонії.

Інший тенісист – Сергій Стаховський у чотирьох сетах дотиснув австралійця Джона Міллмана. Зустріч тривала 2 години та 38 хвилин. Найдовшим виявився третій сет, у якому Сергій вирвав перемогу на тай-брейку. Стаховський у другому колі зустрінеться з переможцем пари Ілля Марченко – Гаель Монфіс.

Ще один українець – Ілля Марченко – зустрічався з 16-ю ракеткою турніру французом Гаелем Монфісом. Марченко програв перший сет з рахунком 2:6, потім

виграв другий 6:4, повів 5:0 в третьому, після чого його суперник прийняв рішення про припинення боротьби.

А от Катерина Козлова свій виступ на Відкритому чемпіонаті США з тенісу 2015 року завершила. Українка у першому раунді програла у двох сетах Бетані Маттек-Сандс – 6:4, 6:3.

Невдача спіткала й іншого тенісиста Олександра Долгополова. Українець не зумів дограти матч з Семом Гротом з Австралії через травму. Було зіграно три сети. За рахунку 4:6, 6:1, 7:5 на користь австралійця українець прийняв рішення про припинення боротьби через загострення хронічної травми ліктя.

Сторінку підготував Андрій Яцик.

ЗАСНОВНИК:
МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Свідоцтво про державну реєстрацію видання: КВ 17301-6071ПР від 17.12.2010 р.
Передплатний індекс 22242.
Газета видається з 27.08.1999 р.
Віддруковано у ТОВ "Прес Корпорейшн Лімітед".
м.Вінниця, вул. Чехова, 12 А,
тел. (0432) 55-63-97

КОНТАКТИ:
21007 м. Вінниця,
вул. Червоноармійська, 105
тел: 067-587-02-96,
факс: 0432-59-60-48
Електронна адреса: krula_ukr@i.ua

Головний редактор
М. ПОПЛАВСЬКИЙ
Заст. головного редактора: С. Клименко.
Відповідальний секретар: О.Олехнович.
Дизайн та верстка: Н. Ярмілко.
Літературний редактор: О. Уретій.
Тир. 8315 Зам. № 152234.
Перший редактор Сергій Свенціцький

АВТОДРОМ

Renault показав заміну Лагуні

Renault поступово продовжує "атакувати" конкурентів преміум-класу на кшталт Volkswagen Passat. Принаймні такі висновки можна зробити після представлення у мережі нового преміум-седана Talisman, що прийшов на зміну моделі Лагуна.

Новинка побудована на модульній платформі CFM. Її довжина – 4,85, ширина – 1,87, висота – 1,46, колісна база – 2,81 метра. У Рено запевняють, що у Талісмані найбільше місця для пасажирів в класі, а для валіз є величезний багажник об'ємом 608 літрів.

Французи добре розуміються на дизайні, відтак, зовнішність йому придумали стриману і ділову. Адже розуміють, хто насамперед є потенційним покупцем. Передня частина авто виконана у новому стилі від Renault, який в майбутньому очевидно з'явиться й на інших моделях марки із відповідною адаптацією.

Не менш привабливою є і задня частина: спадаюча лінія даху та великі задні діодні ліхтарі створюють Талісману образ респектабельного німецького седана. У салоні все також доволі стримано та по-діловому. Щоправда, незрозуміло, навіщо сенсорний 8,7-дюймовий дисплей французи встановили вертикально: чи то через наявність вільного місця на центральній консолі, чи у намаганні переплюнути конкурентів за розмірами дисплея.

До переліку додаткового обладнання входить спливаючий дисплей, аудіосистема BOSE, автоматичний паркувальний асистент та цифрова панель приладів. Є можливість замовити повністю світлодіодні фари. Про те, що входить до базової комплектації Talisman, у компанії поки не повідомляють.

На початку продажів модель буде доступною з двома бензиновими і трьома дизельними моторами: турбіровані бензинові матимуть потужність 150 та 200 к.с. Вони агрегатуватимуться лише із 7-ступінчастою роботизованою коробкою. Турбодизелі традиційно більш скромні: 110, 130 та 160 к.с. Однак власники дизелів зможуть вже обирати між звичайною 6-швидкісною "механікою" чи роботизованою на стільки ж передач.

Сергій Клименко. "Крила України".

ІМЕННІ ЛІТАКИ

Із плеяди найкращих асів

Цей літак-винищувач Су-27 перебував на озброєнні 100-го корабельного винищувального авіаційного полку, що дислокувався на кримському аеродромі Саки, а в 1992 році був у складі інших переданий до ВПС України й перелетів до Миргорода, отримавши бортовий номер "57". У 2001 році цьому літаку було присвоєне ім'я видатного аса Великої Вітчизняної війни, Героя Радянського Союзу Івана Ілліча Бабака.

Іван Бабак народився 26 липня 1919 року в селі Олексіївка нині Нікопольського району Дніпропетровської області, у сім'ї селянина. Закінчив Запорізький педагогічний інститут і одночасно аероклуб. Працював вчителем хімії та біології.

У квітні 1942 року Іван Бабак закінчив Сталінградську військову авіаційну школу льотчиків і вже в травні прибув на Кримський фронт, у 45-й винищувальний авіаційний полк (з 18 червня 1943 р. – 100 гвап). Льотчики полку воювали тоді на Як-1, виконуючи завдання з прикриття наземних військ, супроводу бомбардувальників і штурмовиків. Поступово відступаючи на схід, полк брав участь у боях на Південному, Північнокавказькому, Закавказькому фронтах. У цих боях сержант Бабак збив свій перший Ме-109.

У грудні 1942 року льотчики полку освоїли "Кіттіхоуки", а на початку 1943 року – "Аерокобри". Бабаку дісталася "Аерокобра" П-39Д-2, заводський номер 41-38416. У березні він збив на ній Ме-109 і Ю-87, а у квітневих боях на Кубані знищив 14 німецьких винищувачів. Поряд з Фадєєвим, Покришкіним та Семенишиним він був на той час одним із найрезультативніших асів Кубанської битви.

У вересні 1943 року він отримав нову "кобру" з написом: "Від школярів Маріуполя", і вже в першому бойовому вилоті збив Ме-109.

У бою над озером Молочне на очах сотень воїнів наземних військ четвірка Бабака протягом хвилини збила чотири Ме-109.

Навесні 1944 року льотчик був призначений заступником командира 100-го гвап. Брав участь у боях під Яссами і Сандомиром. Під час Львівсько-Сандомирської операції збив 6 німецьких літаків. У березні 1945 року гвардії капітан Бабак став командиром уславленого "покришкінского" 16-го гвап. А через кілька днів він був збитий у районі міста Лаубаш. Мотор в літаку Бабака загорівся над ціллю, і він був змушений вистрибнути з парашутом. Упав на позиції ворожих артилеристів і в напівпритомному стані, обгорілий, був узятий у полон.

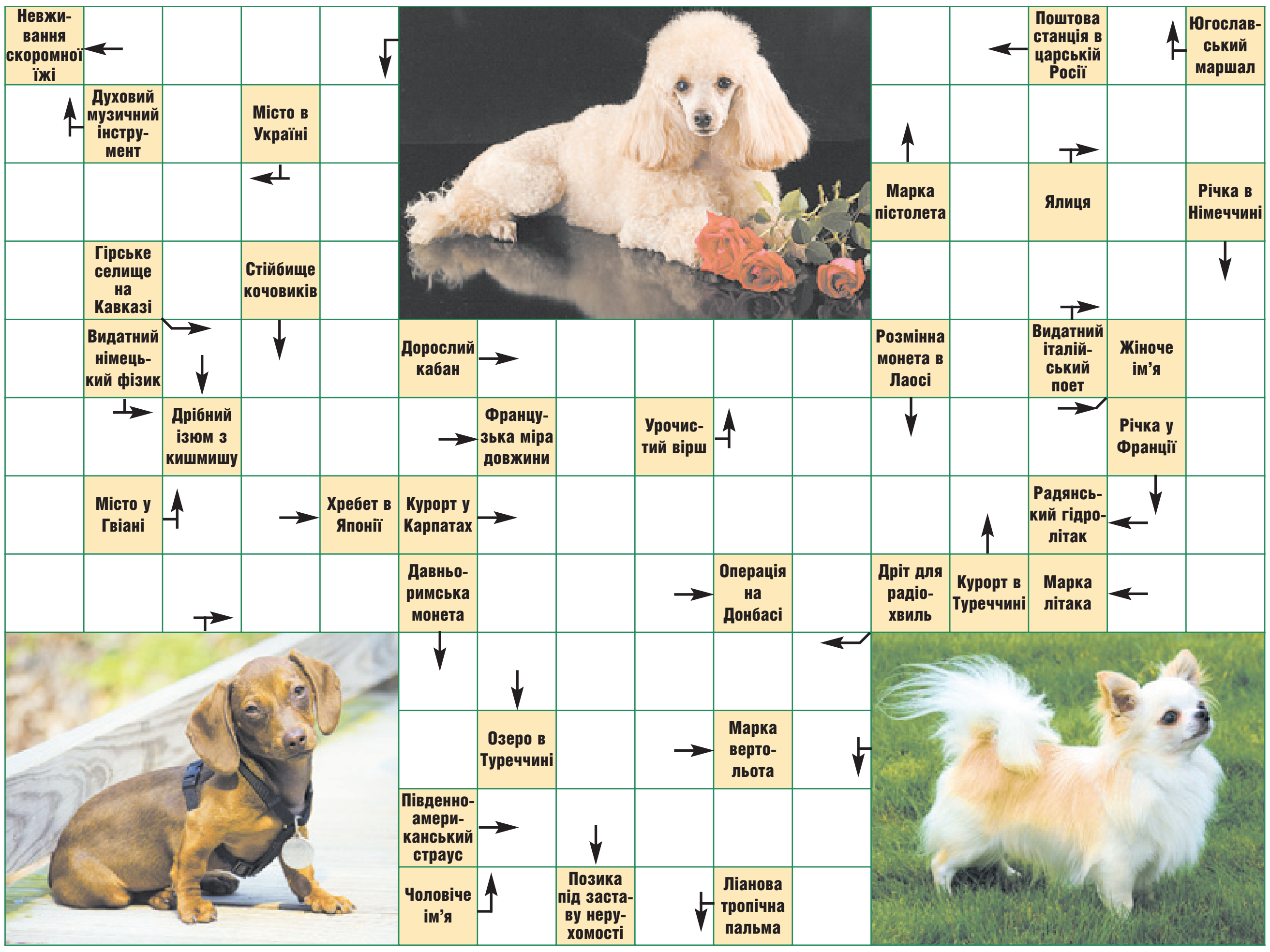
Бабак був відправлений у табір для військовополонених, де пробув півтора місяці – до кінця війни. Завдяки довгим зусиллям Олександра Покришкіна, він був знайдений в одному з таборів для інтернованих, де колишні військовополонені проходили перевірку, звільнений і відправлений у полк.

Допомога Покришкіна позбавила його від необхідності проведення слідства щодо обставин потрапляння у полон, однак і подання до нагородження другою Золотою Зіркою не пройшло.

За час війни Іван Бабак виконав близько 300 бойових вильотів, особисто збив 33 і в групі 4 літаки противника. У 1949 році гвардії капітан Бабак звільнився у запас і повернувся до вчительської діяльності: був директором однієї зі шкіл у Більську, викладав хімію. Пропрацював багато років, і ніхто в школі, ані вчителі, ані діти, не знали, що їх викладач хімії, скромний і небагатослівний Іван Ілліч Бабак – один із найкращих асів Другої світової війни!

Пізніше Іван Ілліч переїхав у Полтаву, працював викладачем хімії у Полтавській школі-інтернаті, середній школі № 29, а також інспектором міськвно, директором полтавської середньої школи № 7. Помер 24 червня 2001 року, похований на Центральному цвинтарі у Полтаві.

Олексій Тригуб. "Крила України".

ПРОБА ПЕРА

***

Де шукати в долі правди,
коли всі ми у брехні.
Наш народ потроху гине,
світом правлять паничі…
За своє майбутнє згодом
хай поплатяться вони,
Бо набридло вже це пекло –
Встань, країно, встань, іди!
Наша доля то козацька,
Віри й сили не ховай,
ворог нам не перешкода,
Йди у бій, перемагай!

***

Серце б'ється на світанку,
Сонце зійде навесні,
Та не буде вже так добре,
Як було колись мені…
Я не хочу більше мук цих,
Та за що ж страдаєм ми?!
Вороженьки, схаменіться,
Плачуть наші матері!
Дуже боляче дивитись,
Як ховають молодих –
Не такими мають бути
Життя цих братів й синів!

Юлія Золотницька. м.Кіровоград.